

Publicatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 387

40e jaargang

20 december 1997

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	<i>I Mededelingen</i>	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
97/C 387/01	Arrest van het Hof van 23 oktober 1997 in zaak C-157/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, tegen Koninkrijk der Nederlanden, ondersteund door Franse Republiek en Ierland (Niet-nakoming — Exclusieve invoerrechten voor elektriciteit bestemd voor openbare voorziening)	1
97/C 387/02	Arrest van het Hof van 23 oktober 1997 in zaak C-158/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tegen Italiaanse Republiek, ondersteund door Franse Republiek en Ierland (Niet-nakoming — Exclusieve in- en uitvoerrechten voor elektriciteit)	1
97/C 387/03	Arrest van het Hof van 23 oktober 1997 in zaak C-159/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tegen Franse Republiek, ondersteund door Ierland (Niet-nakoming — Exclusieve in- en uitvoerrechten voor gas en elektriciteit)	2
97/C 387/04	Arrest van het Hof (Zesde Kamer) van 23 oktober 1997 in zaak C-150/95: Portugese Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Raad van de Europese Unie (Gemeenschappelijk landbouwbeleid — Verordening (EG) nr. 307/95 — Oliehoudende zaden — Definitieve referentiebedragen — Uitsluiting van Portugese producenten van compensatie voor overschrijdingen en braaklegging in Gemeenschap als geheel — Beroep tot nietigverklaring)	2
97/C 387/05	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 23 oktober 1997 in zaak C-375/95: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek (Niet-nakoming — Belasting op auto's — Discriminatie)	3

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 387/06	Arrest van het Hof van 4 november 1997 in zaak C-337/95 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Parfums Christian Dior SA en Parfums Christian Dior BV tegen Evora BV (Merk- en auteursrechten — Vordering van houder van deze rechten om wederverkoper verbod op te leggen reclame te maken voor verdere verhandeling van product — Parfum)	3
97/C 387/07	Arrest van het Hof van 4 november 1997 in zaak C-20/96 (verzoek van de Social Security Commissioner om een prejudiciële beslissing): K. A. Snares tegen Adjudication Officer (Sociale zekerheid — Bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties — Artikel 4, lid 2 bis, en artikel 10 bis van Verordening (EEG) nr. 1408/71 — Onderhoudsuitkering voor gehandicapten — Geen exporteerbaarheid)	4
97/C 387/08	Arrest van het Hof (Vijfde Kamer) van 6 november 1997 in zaak C-116/96 (verzoek om prejudiciële beslissing van het Bundesfinanzhof): Reisebüro Binder GmbH tegen Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (Zesde BTW-richtlijn — Internationaal personenvervoer — Plaats en maatstaf van heffing van vervoerdienst)	5
97/C 387/09	Arrest van het Hof (Vierde Kamer) van 6 november 1997 in zaak C-164/96 (verzoek van de Consiglio di Stato om een prejudiciële beslissing): Regione Piemonte tegen Saiagricola SpA (Verordening (EEG) nr. 797/85 — Verschil in behandeling tussen individuele ondernemers en rechtspersonen)	5
97/C 387/10	Arrest van het Hof (Eerste Kamer) van 6 november 1997 in zaak C-261/96 (verzoek van de Corte d'appello di Venezia om een prejudiciële beslissing): Conserchimica Srl tegen Amministrazione delle Finanze dello Stato (Douanerecht — Navordering van invoerrechten — Vervaltermijn)	6
97/C 387/11	Zaak C-358/97: Beroep, op 21 oktober 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland	6
97/C 387/12	Zaak C-359/97: Beroep, op 21 oktober 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk	7
97/C 387/13	Zaak C-365/97: Beroep, op 22 oktober 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	8
97/C 387/14	Zaak C-370/97: Verzoek van het Oberste Gerichtshof der Republik Österreich van 7 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, Parijs, enerzijds, en J. Denz, eigenaar van het eenmansbedrijf Jeans & More, anderzijds	9
97/C 387/15	Zaak C-372/97: Beroep, op 28 oktober 1997 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	10
97/C 387/16	Zaak C-374/97: Verzoek van het Bayerische Verwaltungsgerichtshof van 20 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Feyrer en Landkreis Rottal-Inn, in aanwezigheid van de Landesadvocatuur Bayern, als vertegenwoordiger van het openbaar belang	11

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 387/17	Zaak C-375/97: Verzoek van de Rechtbank van koophandel (tweede kamer) te Doornik van 30 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen General Motors Corporation en Yplon SA	11
97/C 387/18	Zaak C-378/97: Verzoek van de arrondissementsrechtbank te Amsterdam van 30 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Florus Ariël Wijsenbeek	11
97/C 387/19	Zaak C-379/97: Verzoek van het Sø- og Handelsret van 31 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Upjohn SA, Danmark en Paranova A/S	12
97/C 387/20	Zaak C-380/97: Verzoek van de president van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 4 november 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Emesa Sugar (Free Zone) NV en 1. Koninkrijk der Nederlanden, 2. Staat der Nederlanden, 3. Nederlandse Antillen, 4. Aruba	12
97/C 387/21	Zaak C-381/97: Verzoek van de rechtbank van eerste aanleg te Nijvel (Negende Kamer) van 3 november 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Belgocodex SA en de Belgische staat	13
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
97/C 387/22	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 15 oktober 1997 in zaak T-331/94: IPK München GmbH tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Bijdrage aan financiering van project op gebied van milieuvriendelijk toerisme — Vermindering — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Bevestigende handeling — Rechtszekerheid — Gewettigd vertrouwen — Motivering)	14
97/C 387/23	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 21 oktober 1997 in zaak T-229/94: Deutsche Bahn AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Mededinging — Vervoer van maritieme containers per spoor — Verordening (EEG) nr. 1017/68 — Kartel — Machtspositie — Misbruik — Boete — Beoordelingscriteria — Evenredigheidsbeginsel — Recht van verweer — Inzage in dossier — Rechtszekerheidsbeginsel)	14
97/C 387/24	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 22 oktober 1997 in de gevoegde zaken T-213/95 en T-18/96: Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (SCK) en Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (FNK) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Mededinging — Mobiele kranen — Certificatiesysteem — Artikel 6 van Europees Verdrag voor de rechten van de mens — Redelijke termijn — Inhuurverbod — Adviestarieven — Verrekentarieven — Geldboeten)	14
97/C 387/25	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 24 oktober 1997 in zaak T-239/94: Association des aciéries européennes indépendantes (EISA) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (EGKS — Beroep tot nietigverklaring — Staatssteun — Individuele beschikkingen waarbij toekenning van staatssteun aan staalondernemingen wordt goedgekeurd — Onverenigbaarheid met bepalingen van Verdrag — Terugwerkende kracht — Artikel 4, onder b) en c), en artikel 95, eerste en tweede alinea, van het Verdrag)	15

97/C 387/26	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 24 oktober 1997 in zaak T-243/94: British Steel plc tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (EGKS — Beroep tot nietigverklaring — Staatssteun — Individuele beschikkingen waarbij toekenning van staatssteun aan staalondernemingen wordt goedgekeurd — Onbevoegdheid — Gewettigd vertrouwen — Onverenigbaarheid met bepalingen van het Verdrag — Discriminatie — Motiveringsgebrek — Schending van rechten van verdediging — Artikel 4, onder b) en c), artikel 15 en artikel 95, eerste en tweede alinea, van het Verdrag)	16
97/C 387/27	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 24 oktober 1997 in zaak T-244/94: Wirtschaftsvereinigung Stahl en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (EGKS — Beroep tot nietigverklaring — Staatssteun — Individuele beschikkingen waarbij toekenning van staatssteun aan staalondernemingen wordt goedgekeurd — Misbruik van bevoegdheid — Gewettigd vertrouwen — Onverenigbaarheid met bepalingen van het Verdrag — Discriminatie — Motiveringsgebrek — Schending van rechten van verdediging — Artikel 4, onder b) en c), artikel 15 en artikel 95, eerste en tweede alinea, van het Verdrag)	16
97/C 387/28	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 5 november 1997 in zaak T-26/89 (125): H. de Compte tegen Europees Parlement (Ambtenaren — Verzoek tot herziening — Ontvankelijkheid)	17
97/C 387/29	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 5 november 1997 in zaak T-149/95: Établissements J. Richard Ducros tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Steuemaatregelen van de staten — Herstructureringssteun — Beschikking van de Commissie — Nietigverklaring — Ontvankelijkheid)	17
97/C 387/30	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 5 november 1997 in zaak T-12/97: A. Barnett tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Artikel 31, lid 2, van het Statuut)	17
97/C 387/31	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 6 november 1997 in zaak T-223/95: L. Ronchi tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Artikel 90, lid 1, van het Statuut — Stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van verzoek — Artikel 24 van het Statuut — Bijstandsplicht)	18
97/C 387/32	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 6 november 1997 in zaak T-15/96: L. Liao tegen Raad van de Europese Unie (Ambtenaren — Beroep tot nietigverklaring — Te laat opgesteld beoordelingsrapport — Beroep tot schadevergoeding — Ontvankelijkheid — Schade)	18
97/C 387/33	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 6 november 1997 in zaak T-71/96: S. E. Berlingieri Vinzek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Vergelijkend onderzoek op grondslag van schriftelijke bewijsstukken en examen — Niet-toelating tot mondeling examen)	18
97/C 387/34	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 6 november 1997 in zaak T-101/96: M. E. Wolf tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Ambtenaren — Algemeen vergelijkend onderzoek — Niet-toelating tot examen — Vereiste beroepservaring)	19

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 387/35	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 november 1997 in zaak T-218/95: Azienda Agricola „Le Canne” Srl tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Landbouw — Visserij — Aquicultuur en inrichting van beschermde mariene zones — Communautaire financiële bijstand — Verklaring dat bepaalde uitgaven niet in aanmerking komen — Beroep tot nietigverklaring — Beroep tot schadevergoeding)	19
97/C 387/36	Arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 7 november 1997 in zaak T-84/96: Cipeke — Comércio e Indústria de Papel, Lda tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Europees Sociaal Fonds — Beschikking tot vermindering van financiële bijstand — Motiveringsplicht)	19
97/C 387/37	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 30 september 1997 in zaak T-151/95: Instituto Europeu de Formação Profissional Lda (INEF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Europees Sociaal Fonds — Vermindering van financiële bijstand — Beroep tot nietigverklaring — Termijn — Niet-ontvankelijkheid)	20
97/C 387/38	Beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 30 september 1997 in zaak T-122/96: Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Olijfolie — Consumptiesteun — Verordening (EG) nr. 887/96 — Beroep tot nietigverklaring — Vereniging van marktdeelnemers — Niet-ontvankelijkheid)	20
97/C 387/39	Zaak T-263/97: Beroep, op 2 oktober 1997 ingesteld door Associazione G. A. L. Penisola Sorrentina tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	20
97/C 387/40	Zaak T-265/97: Beroep, op 12 mei 1997 ingesteld door Regione Toscana tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
97/C 387/41	Zaak T-269/97: Beroep, op 13 oktober 1997 ingesteld door Azienda Agricola Tre e Mezzo tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	21
97/C 387/42	Zaak T-273/97: Beroep, op 16 oktober 1997 ingesteld door P. Richard tegen Europees Parlement	22
97/C 387/43	Zaak T-274/97: Beroep, op 16 oktober 1997 ingesteld door Società Ca' Pasta srl tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	23
97/C 387/44	Zaak T-279/97: Beroep, op 24 oktober 1997 ingesteld door DFDS Transport BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
97/C 387/45	Zaak T-280/97: Beroep, op 24 oktober 1997 ingesteld door Wilson Holland BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
97/C 387/46	Zaak T-281/97: Beroep, op 27 oktober 1997 ingesteld door Milk Products Holdings (Europe) Limited e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
97/C 387/47	Zaak T-282/97: Beroep, op 28 oktober 1997 ingesteld door A. Giannini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
97/C 387/48	Doorhaling van zaak T-396/94	26
97/C 387/49	Doorhaling van zaak T-23/97	26
97/C 387/50	Doorhaling van zaak T-87/97	26
97/C 387/51	Doorhaling van zaak T-134/97	27

Bericht aan de lezers (zie bladzijde 3 van de omslag)

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

van 23 oktober 1997

in zaak C-157/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, tegen Koninkrijk der Nederlanden, ondersteund door Franse Republiek en Ierland ⁽¹⁾

(Niet-nakoming — Exclusieve invoerrechten voor elektriciteit bestemd voor openbare voorziening)

(97/C 387/01)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-157/94, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. B. Wainwright en B. J. Drijber, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigde: L. Nicoll, bijgestaan door D. Anderson) tegen Koninkrijk der Nederlanden (gemachtigden: A. Bos, J. W. de Zwaan en J. S. van den Oosterkamp), ondersteund door Franse Republiek (gemachtigden: C. de Salins en J.-M. Belorgey), Ierland (gemachtigde: M. A. Buckley, bijgestaan door J. D. Cooke en J. Payne), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden, door exclusieve invoerrechten voor elektriciteit bestemd voor de openbare voorziening toe te kennen, de verplichtingen niet is nagekomen die krachtens de artikelen 30 en 37 van het EG-Verdrag op hem rusten, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. Gulmann, H. Ragnemalm en M. Wathelet, kamerpresidenten, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward (rapporteur), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: G. Cosmas; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 23 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*2. *Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten.*3. *Verstaat dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de Franse Republiek en Ierland, interveniënten, hun eigen kosten zullen dragen.*⁽¹⁾ PB C 202 van 23. 7. 1994.

ARREST VAN HET HOF

van 23 oktober 1997

in zaak C-158/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tegen Italiaanse Republiek, ondersteund door Franse Republiek en Ierland ⁽¹⁾

(Niet-nakoming — Exclusieve in- en uitvoerrechten voor elektriciteit)

(97/C 387/02)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-158/94, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. B. Wainwright en A. Aresu), ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigde: L. Nicoll, bijgestaan door D. Anderson) tegen Italiaanse Republiek (gemachtigde: U. Leanza, bijgestaan door I. M. Braguglia), onder-

steund door Franse Republiek (gemachtigden: C. de Salins en J.-M. Belorgey), Ierland (gemachtigde: M. A. Buckley, bijgestaan door J. D. Cooke, en J. Payne) betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door jegens de andere lidstaten in het kader van een nationaal monopolie van commerciële aard exclusieve in- en uitvoerrechten in de elektriciteitssector vast te stellen en te handhaven, de verplichtingen niet is nagekomen die krachtens de artikelen 30, 34 en 37 van het EG-Verdrag op haar rusten, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. Gulmann, H. Ragnemalm en M. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward (rapporteur), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: G. Cosmas; griffiers: H. von Holstein, adjunct-griffier, D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 23 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten.*
3. *Verstaat dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de Franse Republiek en Ierland, interveniënten, hun eigen kosten zullen dragen.*

(¹) PB C 202 van 23. 7. 1994.

ARREST VAN HET HOF

van 23 oktober 1997

in zaak C-159/94: Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tegen Franse Republiek, ondersteund door Ierland (¹)

(Niet-nakoming — Exclusieve in- en uitvoerrechten voor gas en elektriciteit)

(97/C 387/03)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-159/94, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: R. B. Wainwright en H. van Lier), ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigde: L. Nicoll, bijgestaan door D. Anderson) tegen Franse Republiek (gemachtigden: C. de Salins en J.-M. Belorgey), ondersteund door Ierland (gemachtigde: M. A. Buckley, bijgestaan door J. D. Cooke, en J. Payne), betreffende een verzoek aan het Hof

om vast te stellen dat de Franse Republiek, door exclusieve in- en uitvoerrechten voor gas en elektriciteit vast te stellen, de verplichtingen niet is nagekomen die krachtens de artikelen 30, 34 en 37 van het EG-Verdrag op haar rusten, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. Gulmann, H. Ragnemalm en M. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward (rapporteur), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: G. Cosmas; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur, op 23 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten.*
3. *Verstaat dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, alsook Ierland, interveniënten, hun eigen kosten zullen dragen.*

(¹) PB C 202 van 23. 7. 1994.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde Kamer)

van 23 oktober 1997

in zaak C-150/95: Portugese Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen, ondersteund door Raad van de Europese Unie (¹)

(Gemeenschappelijk landbouwbeleid — Verordening (EG) nr. 307/95 — Oliehoudende zaden — Definitieve referentiedragers — Uitsluiting van Portugese producenten van compensatie voor overschrijdingen en braaklegging in Gemeenschap als geheel — Beroep tot nietigverklaring)

(97/C 387/04)

(Procestaal: Portugees)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-150/95, Portugese Republiek (advocaat: J. Mota de Campos, gemachtigde: L. Fernandes) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: A. Caeiro en G. Rozet), ondersteund door Raad van de Europese Unie (gemachtigden: J.-P. Hix en P. Borges), betreffende een beroep tot nietigverklaring van Verordening (EG) nr. 307/95 van de Commissie van 14 februari 1995 tot vaststelling van gecorrigeerde definitieve regionale referentiedragers voor producenten van sojabonen, kool- en raapzaad en zonnebloemzaad voor het verkoopseizoen 1994/1995 (PB L 36 van 16. 2. 1995, blz. 2), heeft het

Hof (Zesde Kamer), samengesteld als volgt: H. Ragnemalm, kamerpresident, R. Schintgen, G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (rapporteur) en G. Hirsch, rechters; advocaat-generaal: C. O. Lenz; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 23 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst de Portugese Republiek in de kosten.*
3. *Verstaat dat de Raad van de Europese Unie zijn eigen kosten zal dragen.*

(¹) PB C 208 van 12. 8. 1995.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 23 oktober 1997

in zaak C-375/95: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek (¹)

(Niet-nakoming — Belasting op auto's — Discriminatie)

(97/C 387/05)

(Procestaal: Grieks)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-375/95, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: D. Gouloussis) tegen Helleense Republiek (gemachtigden: P. Mylonopoulos en A. Rokofylou), betreffende een verzoek krachtens artikel 169 van het EG-Verdrag om vast te stellen dat de Helleense Republiek, door in het kader van de belasting op gebruikte auto's bepalingen in te voeren en te handhaven die, in de eerste plaats bij de berekening van de belastbare grondslag van de bijzondere verbruiksbelasting slechts een aftrek van 5% van de verkoopprijs van de overeenkomstige nieuwe auto's toestaan per gebruiksjaar, welk bedrag 20% van de waarde van de overeenkomstige nieuwe auto's niet mag overschrijden, in de tweede plaats de heffing van de forfaitaire bijzondere extra belasting regelen zonder te voorzien in een vermindering voor gebruikte auto's, en in de derde plaats alleen voor nieuwe milieuvriendelijke auto's en niet voor ingevoerde gebruikte milieuvriendelijke auto's fiscale voordelen (vermindering van de bijzondere verbruiksbelasting) toegekennen, de krachtens artikel 95 van het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: C. Gulmann, kamerpresident, M. Wathelet, J. C. Moitinho de

Almeida, D. A. O. Edward en J.-P. Puissochet (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: A. La Pergola; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 23 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Door de belastbare waarde van ingevoerde gebruikte auto's voor de toepassing van de bijzondere verbruiksbelasting en de forfaitaire bijzondere extra belasting te berekenen naar de prijs van de overeenkomstige nieuwe auto's, verminderd met 5% per jaar van gebruik van de betrokken auto's, waarbij de maximumvermindering in beginsel niet meer dan 20% kan bedragen, en door de ingevoerde gebruikte auto's met schone technologie uit te sluiten van het genot van de verlaagde tarieven van de bijzondere verbruiksbelasting die voor dit soort auto's gelden, is de Helleense Republiek de krachtens artikel 95 van het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.*
2. *Het beroep wordt voor het overige verworpen.*
3. *De Helleense Republiek wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB C 31 van 3. 2. 1996.

ARREST VAN HET HOF

van 4 november 1997

in zaak C-337/95 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Parfums Christian Dior SA en Parfums Christian Dior BV tegen Evora BV (¹)

(Merk- en auteursrechten — Vordering van houder van deze rechten om wederverkoper verbod op te leggen reclame te maken voor verdere verhandeling van product — Parfum)

(97/C 387/06)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-337/95, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van de Hoge Raad der Nederlanden, in het aldaar aanhangig geding tussen Parfums Christian Dior SA en Parfums Christian Dior BV en Evora BV, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 30, 36 en 177, derde alinea, van het EG-Verdrag, alsmede van de artikelen 5 en 7 van de Eerste Richtlijn 89/104/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (PB L 40 van 11. 2. 1989, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. Gulmann (rapporteur), H. Ragne-

malm, R. Schintgen, kamerpresidenten, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 4 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Wanneer in één van de lidstaten van de Benelux in een procedure over de uitlegging van de eenvormige beneluxwet op de merken een vraag over de uitlegging van de Eerste Richtlijn 89/104/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten, rijst, is een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, zoals zowel het Benelux-Gerechtshof als de Hoge Raad der Nederlanden er een is, op grond van artikel 177, derde alinea, van het EG-Verdrag gehouden zich tot het Hof van Justitie te wenden. Deze verplichting wordt evenwel van haar grond beroofd en derhalve van haar inhoud ontdaan wanneer de opgeworpen vraag zake-lijk gelijk is aan een vraag die reeds in het kader van dezelfde nationale zaak voorwerp van een prejudiciële beslissing is geweest.*
2. *De artikelen 5 en 7 van Richtlijn 89/104/EEG moeten aldus worden uitgelegd, dat wanneer van een merk voorziene producten door de houder van dat merk of met zijn toestemming in de Gemeenschap in de handel zijn gebracht, het een wederverkoper niet alleen vrijstaat deze producten door te verkopen, doch eveneens het merk te gebruiken om de verdere verhandeling van deze producten bij het publiek aan te kondigen.*
3. *Een merkhouder kan zich niet met een beroep op artikel 7, lid 2, van Richtlijn 89/104/EEG er tegen verzetten, dat een wederverkoper die gewoonlijk gelijkaardige artikelen verkoopt die evenwel niet noodzakelijkerwijs van dezelfde kwaliteit zijn als de van het merk voorziene producten, het merk op de in zijn bedrijfssector gebruikelijke wijze gebruikt om de verdere verhandeling van deze producten bij het publiek aan te kondigen, tenzij wordt aangetoond, dat in de bijzondere omstandigheden van het geval het gebruik van het merk voor dat doel de reputatie van dit merk ernstig schaadt.*
4. *De artikelen 30 en 36 van het EG-Verdrag moeten aldus worden uitgelegd, dat de houder van een merkrecht of een auteursrecht zich niet er tegen kan verzetten, dat een wederverkoper die gewoonlijk gelijkaardige artikelen verkoopt die evenwel niet noodzakelijkerwijs van dezelfde kwaliteit zijn als de beschermde producten, deze laatste op de in zijn bedrijfssector gebruikelijke wijze gebruikt om de verdere verhandeling van deze producten bij het publiek aan te kondigen, tenzij wordt aangetoond, dat in de bijzondere omstandigheden van het geval het gebruik van deze producten voor dat doel de reputatie ervan ernstig schaadt.*

(¹) PB C 351 van 30. 12. 1995.

ARREST VAN HET HOF

van 4 november 1997

in zaak C-20/96 (verzoek van de Social Security Commissioner om een prejudiciële beslissing): K. A. Snares tegen Adjudication Officer (¹)

(Sociale zekerheid — Bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties — Artikel 4, lid 2 bis, en artikel 10 bis van Verordening (EEG) nr. 1408/71 — Onderhoudsuitkering voor gehandicapten — Geen exporteerbaarheid)

(97/C 387/07)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-20/96, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van de Social Security Commissioner (Verenigd Koninkrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen K. A. Snares en Adjudication Officer, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging en geldigheid van de artikelen 4, lid 2 bis, en 10 bis van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij Verordening (EEG) nr. 2001/83 van de Raad van 2 juni 1983 (PB L 230 van 22. 8. 1983, blz. 6), zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1247/92 van de Raad van 30 april 1992 (PB L 136 van 19. 5. 1992, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, C. Gilmann, H. Ragnemalm en M. Wathelet, kamerpresidenten, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida (rapporteur), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 4 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Artikel 10 bis van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij Verordening (EEG) nr. 2001/83 van de Raad van 2 juni 1983, zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1247/92 van de Raad van 30 april 1992, gelezen in samenhang met bijlage II bis, moet aldus worden uitgelegd, dat de disability living allowance onder de werkingssfeer ervan valt en bijgevolg is aan te merken als een bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestatie in de zin van artikel 4, lid 2 bis, van die verordening, zodat de situatie van iemand als verzoeker in het hoofdgeding, die na 1 juni 1992, datum van inwerkingtreding van Verordening (EEG) nr. 1247/92, aan de voorwaarden voor toekenning van die prestatie voldoet, uitsluitend wordt beheerst door de bij artikel 10 bis ingevoerde coördinatieregeling.*

2. Bij onderzoek van Verordening (EEG) nr. 1247/92, voorzover zij met betrekking tot de disability living allowance de toepassing van het in artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 neergelegde beginsel van opheffing van de bepalingen inzake woonplaats uitsluit, is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid ervan kunnen aantasten.

(¹) PB C 77 van 16. 3. 1996.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde Kamer)

van 6 november 1997

in zaak C-116/96 (verzoek om prejudiciële beslissing van het Bundesfinanzhof): Reisebüro Binder GmbH tegen Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (¹)

(Zesde BTW-richtlijn — Internationaal personenvervoer — Plaats en maatstaf van heffing van vervoerdienst)

(97/C 387/08)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-116/96, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van het Bundesfinanzhof, in het aldaar aanhangig geding tussen Reisebüro Binder GmbH tegen Finanzamt Stuttgart-Körperschaften, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 9, lid 2, onder b), van de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: C. Gulmann, kamerpresident, J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechot (rapporteur) en P. Jahn, rechters; advocaat-generaal: A. La Pergola; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 6 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 9, lid 2, onder b), van de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, moet aldus worden uitgelegd dat bij een all-in dienst van internationaal personenvervoer, de totale tegenprestatie voor deze dienst met het oog op de vaststelling van het in elk van de betrokken lidstaten belastbare gedeelte van het vervoer,

moet worden uitgesplitst naar verhouding van de aldaar afgelegde afstanden.

(¹) PB C 158 van 1. 6. 1996.

ARREST VAN HET HOF

(Vierde Kamer)

van 6 november 1997

in zaak C-164/96 (verzoek van de Consiglio di Stato om een prejudiciële beslissing): Regione Piemonte tegen Saiagricola SpA (¹)

(Verordening (EEG) nr. 797/85 — Verschil in behandeling tussen individuele ondernemers en rechtspersonen)

(97/C 387/09)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-164/96, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van de Consiglio di Stato, in het aldaar aanhangig geding tussen Regione Piemonte en Saiagricola SpA, betreffende een prejudiciële beslissing over de uitlegging van Richtlijn 72/159/EEG van de Raad van 17 april 1972 betreffende de modernisering van landbouwbedrijven (PB L 96 van 23. 4. 1972, blz. 1), en van Verordening (EEG) nr. 797/85 van de Raad van 12 maart 1985 betreffende de verbetering van de doeltreffendheid van de landbouwstructuur (PB L 93 van 30. 3. 1985, blz. 1), heeft het Hof (Vierde Kamer), samengesteld als volgt: H. Ragnemalm, kamerpresident, P. J. G. Kapteyn en J. L. Murray (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: R. Grass, op 6 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Richtlijn 72/159/EEG van de Raad van 17 april 1972 betreffende de modernisering van landbouwbedrijven, en Verordening (EEG) nr. 797/85 van de Raad van 12 maart 1985 betreffende de verbetering van de doeltreffendheid van de landbouwstructuur, moeten aldus worden uitgelegd, dat zij lidstaten die een register invoeren om te bepalen wie voor de steunregeling van Richtlijn 72/159/EEG in aanmerking komt, niet toestaan om bepaalde rechtspersonen enkel vanwege hun rechtsvorm van de inschrijving in dit register uit te sluiten, en te voorzien in een bijzondere identificatieregeling in de vorm van een specifiek register waarin enkel natuurlijke personen kunnen worden ingeschreven.

(¹) PB C 197 van 6. 7. 1996.

ARREST VAN HET HOF

(Eerste Kamer)

van 6 november 1997

in zaak C-261/96 (verzoek van de Corte d'appello di Venezia om een prejudiciële beslissing): Conserchimica Srl tegen Amministrazione delle Finanze dello Stato ⁽¹⁾)

(Douanerecht — Navordering van invoerrechten — Vervaltermijn)

(97/C 387/10)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-261/96, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EG-Verdrag van de Corte d'appello di Venezia (Italië), in het aldaar aanhangig geding tussen Conserchimica Srl en Amministrazione delle Finanze dello Stato, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 2 van Verordening (EEG) nr. 1697/79 van de Raad van 24 juli 1979 inzake navordering van de rechten bij invoer of bij uitvoer die niet van de belastingschuldige zijn opgeëist voor goederen welke zijn aangegeven voor een douaneregeling waaruit de verplichting tot betaling van dergelijke rechten voortvloeide (PB L 197 van 3. 8. 1979, blz. 1), heeft het Hof (Eerste Kamer), samengesteld als volgt: D. A. O. Edward (rapporteur), waarnemend voor de kamerpresident, P. Jann en L. Sevón, rechters; advocaat-generaal: M. B. Elmer; griffier: R. Grass, op 6 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 2, lid 1, tweede alinea, van Verordening (EEG) nr. 1697/79 van de Raad van 24 juli 1979 inzake navordering van de rechten bij invoer of bij uitvoer die niet van de belastingschuldige zijn opgeëist voor goederen welke zijn aangegeven voor een douaneregeling waaruit de verplichting tot betaling van dergelijke rechten voortvloeide, is niet van toepassing op niet-geheven rechten voor goederen welke zijn aangegeven voor een douaneregeling, wanneer de verplichting om deze rechten te betalen is ontstaan vóór de inwerkingtreding van die verordening.

⁽¹⁾ PB C 269 van 14. 9. 1996.

Beroep, op 21 oktober 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-358/97)

(97/C 387/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Ierland door

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H. Michard en B. Doherty, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, eveneens lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— te verklaren dat Ierland, door tolgelden voor het gebruik van bestaande tolwegen en tolbruggen in Ierland in strijd met het bepaalde in de artikelen 2 en 4, leden 1, 2 en 5, van de Zesde BTW-richtlijn ⁽¹⁾ niet aan BTW te onderwerpen en door te verzuimen, de dienovereenkomstige eigen middelen, vermeerderd met vertragsrente, aan de Commissie beschikbaar te stellen, niet heeft voldaan aan de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen;

— Ierland in de kosten te verwijzen.

*Middelen en voornaamste argumenten**Belastbare handelingen*

De onderhavige zaak draait om de vraag, of bepaalde handelingen aan BTW zijn onderworpen. Derhalve moet worden bepaald, wanneer de belasting moet worden geheven. Artikel 2, lid 1, van de Zesde BTW-richtlijn bepaalt, dat aan belasting over de toegevoegde waarde zijn onderworpen „de levering van goederen en de diensten, welke in het binnenland door een als zodanig handelende belastingplichtige onder bezwarende titel worden verricht”. Artikel 4 van de richtlijn geeft een aantal definities:

- „1. Als belastingplichtige wordt beschouwd ieder die, ongeacht op welke plaats, zelfstandig een van de in lid 2 omschreven *economische activiteiten* verricht, ongeacht het oogmerk of het resultaat van die activiteit.
2. De in lid 1 bedoelde *economische activiteiten* omvatten alle werkzaamheden van een fabrikant, handelaar of dienstverrichter (. . .). *Als economische activiteit wordt onder andere beschouwd de exploitatie van een lichamelijke of onlichamelijke zaak om er duurzaam opbrengst uit te verkrijgen.*” (cursivering toegevoegd)

Volgens de Commissie is een voorbeeld van „de exploitatie van een lichamelijke of onlichamelijke zaak om er duurzaam opbrengst uit te verkrijgen”, het exploiteren van een weg en het heffen van tol daarvoor. Bijgevolg gaat het hierbij om een economische activiteit en is degene die de activiteit verricht belastingplichtige in de zin van de Zesde BTW-richtlijn.

De Commissie betoogt, dat een handeling die onder de werkingssfeer van de Zesde BTW-richtlijn valt, aan BTW

is onderworpen „ongeacht het oogmerk of het resultaat van die activiteit” als bedoeld in artikel 4, lid 1, van de richtlijn.

Inzonderheid beschouwt de Commissie de exploitatie van autowegen, binnenwateren en havenfaciliteiten als een economische activiteit.

De rechtspraak van het Hof toont duidelijk aan, dat het verrichten van diensten aan BTW is onderworpen, wanneer de betrokken dienst tegen betaling wordt verricht, waarbij de belastinggrondslag alles omvat wat als tegenprestatie voor die dienst wordt ontvangen. Volgens het Hof moet er een rechtstreeks verband bestaan tussen de verrichte dienst en de ontvangen tegenprestatie.

Wat de betaling van tol voor het gebruik van een weg betreft, bestaat er onbetwistbaar een rechtstreeks verband tussen de verrichte dienst en de daarvoor ontvangen tegenprestatie, indien de tol wordt geheven iedere keer wanneer een voertuig de weg mag gebruiken.

De omstandigheid dat een particuliere ondernemer activiteiten verricht die bijdragen tot het algemeen welzijn, brengt niet mee dat die activiteiten niet aan BTW zijn onderworpen.

Communautaire definitie

Ingevolge de Zesde BTW-richtlijn zijn „economische activiteiten”, waartoe mede „diensten” behoren, aan BTW onderworpen. De begrippen „diensten” en „economische activiteiten” moeten in het kader van de Zesde BTW-richtlijn objectief worden uitgelegd op basis van de economische realiteit van de handeling, ongeacht de wijze waarop de handeling volgens de diverse nationale wetgevingen wordt gekwalificeerd. Iedere andere uitlegging zou indruisen tegen de uniforme toepassing van het Gemeenschapsrecht.

Bij een objectieve uitlegging omvat het begrip „diensten” de door de exploitanten van een weg of een andere infrastructuur die voor het vervoer van goederen of personen wordt gebruikt, ten behoeve van de verbruikers verrichte dienst. De uitlegging is steeds aanvaard door lidstaten als Spanje en Italië, die BTW heffen over alle tol die wordt betaald voor het gebruik van autowegen en andere onderdelen van de wegeninfrastructuur. De door bepaalde lidstaten, waaronder Ierland, toegekende vrijstelling brengt derhalve niet alleen het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde uit zijn evenwicht, maar ook het stelsel van bijdragen aan de eigen middelen van de Gemeenschap door de lidstaten.

Het niet-heffen van BTW over tolgelden is onverenigbaar met de communautaire regelgeving inzake de eigen middelen van de Gemeenschap.

Nu wegentol aan BTW is onderworpen, betekent zulks dat een deel van de betrokken BTW beschikbaar had moeten worden gesteld als onderdeel van de bijdrage van Ierland aan de eigen middelen van de Gemeenschap.

(¹) Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1).

Beroep, op 21 oktober 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-359/97)

(97/C 387/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H. Michard en B. Doherty, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, eveneens lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- te verklaren dat het Verenigd Koninkrijk, door tolgelden voor het gebruik van bestaande tolwegen en tolbruggen in het Verenigd Koninkrijk in strijd met het bepaalde in de artikelen 2 en 4, leden 1, 2 en 5, van de Zesde BTW-richtlijn (¹) niet aan BTW te onderwerpen en door te verzuimen, de dienovereenkomstige eigen middelen, vermeerderd met vertragingsrente, aan de Commissie beschikbaar te stellen, niet heeft voldaan aan de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen;
- het Verenigd Koninkrijk in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Belastbare handelingen

De onderhavige zaak draait om de vraag, of bepaalde handelingen aan BTW zijn onderworpen. Derhalve moet worden bepaald, wanneer de belasting moet worden geheven. Artikel 2, lid 1, van de Zesde BTW-richtlijn bepaalt, dat aan belasting over de toegevoegde waarde zijn onderworpen „de levering van goederen en de diensten, welke in het binnenland door een als zodanig handelende belastingplichtige onder bezwarende titel worden verricht”. Artikel 4 van de richtlijn geeft een aantal definities:

- „1. Als belastingplichtige wordt beschouwd ieder die, ongeacht op welke plaats, zelfstandig een van de in lid 2 omschreven *economische activiteiten* verricht, *ongeacht het oogmerk of het resultaat van die activiteit*.
2. De in lid 1 bedoelde economische activiteiten omvatten alle werkzaamheden van een fabrikant, handelaar of dienstverrichter (...). *Als economische activiteit wordt onder andere beschouwd de exploitatie van een lichamelijke of onlichamelijke zaak om er duurzaam opbrengst uit te verkrijgen.*” (cursivering toegevoegd)

Volgens de Commissie is een voorbeeld van „de exploitatie van een lichamelijke of onlichamelijke zaak om er duurzaam opbrengst uit te verkrijgen”, het exploiteren van een weg en het heffen van tol daarvoor. Bijgevolg gaat het hierbij om een economische activiteit en is degene die de activiteit verricht belastingplichtige in de zin van de Zesde BTW-richtlijn.

De Commissie betoogt, dat een handeling die onder de werkingssfeer van de Zesde BTW-richtlijn valt, aan BTW is onderworpen „ongeacht het oogmerk of het resultaat van die activiteit” als bedoeld in artikel 4, lid 1, van de richtlijn.

Inzonderheid beschouwt de Commissie de exploitatie van autowegen, binnenwateren en havenfaciliteiten als een economische activiteit.

De rechtspraak van het Hof toont duidelijk aan, dat het verrichten van diensten aan BTW is onderworpen, wanneer de betrokken dienst tegen betaling wordt verricht, waarbij de belastinggrondslag alles omvat wat als tegenprestatie voor die dienst wordt ontvangen. Volgens het Hof moet er een rechtstreeks verband bestaan tussen de verrichte dienst en de ontvangen tegenprestatie.

Wat de betaling van tol voor het gebruik van een weg betreft, bestaat er onbetwistbaar een rechtstreeks verband tussen de verrichte dienst en de daarvoor ontvangen tegenprestatie, indien de tol wordt geheven iedere keer wanneer een voertuig de weg mag gebruiken.

De omstandigheid dat een particuliere ondernemer activiteiten verricht die bijdragen tot het algemeen welzijn, brengt niet mee dat die activiteiten niet aan BTW zijn onderworpen.

Communautaire definitie

Ingevolge de Zesde BTW-richtlijn zijn „economische activiteiten”, waartoe mede „diensten” behoren, aan BTW onderworpen. De begrippen „diensten” en „economische activiteiten” moeten in het kader van de Zesde BTW-richtlijn objectief worden uitgelegd op basis van de economische realiteit van de handeling, ongeacht de wijze waarop de handeling volgens de diverse nationale wetgevingen

wordt gekwalificeerd. Iedere andere uitlegging zou indruisen tegen de uniforme toepassing van het Gemeenschapsrecht.

Bij een objectieve uitlegging omvat het begrip „diensten” de door de exploitanten van een weg of een andere infrastructuur die voor het vervoer van goederen of personen wordt gebruikt, ten behoeve van de verbruikers verrichte dienst. De uitlegging is steeds aanvaard door lidstaten als Spanje en Italië, die BTW heffen over alle tol die wordt betaald voor het gebruik van autowegen en andere onderdelen van de wegeninfrastructuur. De door bepaalde lidstaten, waaronder het Verenigd Koninkrijk, toegekende vrijstelling brengt derhalve niet alleen het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde uit zijn evenwicht, maar ook het stelsel van bijdragen aan de eigen middelen van de Gemeenschap door de lidstaten.

Het niet-heffen van BTW over tolgelden is onverenigbaar met de communautaire regelgeving inzake de eigen middelen van de Gemeenschap.

Nu wegentol aan BTW is onderworpen, betekent zulks dat een deel van de betrokken BTW beschikbaar had moeten worden gesteld als onderdeel van de bijdrage van het Verenigd Koninkrijk aan de eigen middelen van de Gemeenschap.

(¹) Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1).

Beroep, op 22 oktober 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-365/97)

(97/C 387/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 22 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door P. Stancanelli, lid van haar juridische dienst, bijgestaan door M. Merola, advocaat te Rome, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen en te verklaren, dat de Italiaanse Republiek de krachtens het EG-Verdrag op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, doordat zij met betrekking tot het gebied van het afvaldepot San Rocco

— niet de noodzakelijke maatregelen heeft genomen om te verzekeren dat de afvalstoffen worden verwijderd zonder gevaar op te leveren voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu, met name zonder risico voor het water, de lucht of de bodem, alsmede voor fauna en flora, zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken en zonder schade te berokkenen aan natuur en landschap, zulks in strijd met artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG ⁽²⁾, die de inhoud ervan in wezen ongewijzigd overneemt;

— de bevoegde instanties, aangewezen in overeenstemming met artikel 5 van Richtlijn 75/442/EEG (ofwel artikel 6 van Richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG, die de inhoud ervan in wezen ongewijzigd overneemt), niet hebben voldaan aan hun verplichtingen om voor het betrokken gebied de werkzaamheden gericht op verwijdering van afvalstoffen te plannen en te organiseren, daarvoor vergunning te verlenen en daarop toezicht te houden, zulks in strijd met artikel 5 van Richtlijn 75/442/EEG (ofwel artikel 6 van Richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG);

— de bevoegde instanties niet hebben voldaan aan hun verplichting om toezicht uit te oefenen op de ondernemingen die hun eigen afvalstoffen vervoeren, ophalen, opslaan, storten of behandelen, alsmede op die welke ten behoeve van derden afvalstoffen ophalen of vervoeren, zulks in strijd met artikel 10 van Richtlijn 75/442/EEG (ofwel artikel 13 van Richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG, die de inhoud ervan in wezen ongewijzigd overneemt);

— met betrekking tot een in het gebied van het afvaldepot San Rocco gelegen druipsteengrot, die in het verleden wederrechtelijk als stortplaats is gebruikt voor afvalstoffen, niet de nodige maatregelen heeft genomen om ervoor te zorgen dat de vergunninghouder van de grot deze afvalstoffen aflevert aan een particuliere of openbare ophaaldienst, dan wel aan een onderneming die afval verwijderd, zulks in strijd met artikel 7, eerste streepje, van Richtlijn 75/442/EEG (ofwel artikel 8, eerste streepje, van Richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn 91/156/EEG, die de inhoud ervan in wezen ongewijzigd overneemt);

— de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met betrekking tot de vervuiling als gevolg van de verwijdering van afvalstoffen uit het boven het San Rocco-dal gelegen gebied, stelt de Commissie vast, dat de Italiaanse

overheid artikel 4 van Richtlijn 75/442/EEG in de oorspronkelijke versie (artikel 4 van de gewijzigde richtlijn) heeft geschonden, voorzover zij voor dit gebied niet alle maatregelen heeft genomen om te verzekeren dat de afvalstoffen worden verwijderd zonder gevaar op te leveren voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu, met name zonder risico voor het water, de lucht of de bodem, alsmede voor fauna en flora, zonder geluids- of stankhinder te veroorzaken en zonder schade te berokkenen aan natuur en landschap.

Ook is de Commissie van oordeel, dat de bevoegde instanties niet hebben voldaan aan hun verplichtingen om voor het betrokken gebied de werkzaamheden gericht op verwijdering van afvalstoffen te plannen en te organiseren, daarvoor vergunning te verlenen en daarop toezicht te houden, zoals blijkt uit de slechte staat waarin het San Rocco-dal zich nog steeds bevindt.

Verder moet de Commissie vaststellen dat waar de afvalstoffen nog steeds in het betrokken depot worden opgeslagen, de bevoegde instanties hebben verzuimd toezicht uit te oefenen op de ondernemingen die hun eigen afvalstoffen of de afvalstoffen van derden vervoeren, ophalen, opslaan, storten of behandelen, zulks in strijd met artikel 10 van Richtlijn 75/442/EEG (artikel 13 van Richtlijn 75/442/EEG, zoals gewijzigd).

Wat het wederrechtelijk gebruik van een grot als opslag voor afvalstoffen betreft, weet de Commissie weliswaar dat tegen de vergunninghouder een strafprocedure is ingeleid, doch zij is nooit ingelicht over het verloop van deze procedure.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25. 7. 1975, blz. 47.

⁽²⁾ PB L 78 van 26. 3. 1991, blz. 3.

Verzoek van het Oberste Gerichtshof der Republik Österreich van 7 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, Parijs, enerzijds, en J. Denz, eigenaar van het eenmansbedrijf Jeans & More, anderzijds

(Zaak C-370/97)

(97/C 387/14)

Het Oberste Gerichtshof der Republik Österreich — 4e Senat — heeft bij beschikking van 7 oktober 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 oktober 1997, in het geding tussen 1. The Polo/Lauren Company LP, New York, 2. Poloco SA, Parijs, enerzijds, en J. Denz, eigenaar van het eenmansbedrijf Jeans & More, anderzijds, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Dient artikel 7, lid 1, van de Eerste Richtlijn 89/104/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aan-

passing van het merkenrecht der lidstaten (PB L 40 van 11. 2. 1989, blz. 1, te weten Richtlijn 89/104/EEG) aldus te worden uitgelegd, dat het aan het merk verbonden recht de houder toestaat, een derde te verbieden het merk te gebruiken voor waren die onder dit merk in de handel zijn gebracht in een staat die geen overeenkomstsluitende partij is?

Kan de houder van het merk enkel op grond van artikel 7, lid 1, van de merkenrichtlijn vorderen, dat de derde het merk niet meer gebruikt voor waren die onder dit merk in de handel zijn gebracht in een staat die geen overeenkomstsluitende partij is?

Beroep, op 28 oktober 1997 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-372/97)

(97/C 387/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door U. Leanza, als gemachtigde, bijgestaan door O. Fiumara, avvocato dello Stato, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg ter Italiaanse ambassade, rue Marie-Adelaïde 5.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- primair, Beschikking C(97) 2735 def. van de Commissie van 30 juli 1997 (1) in alle onderdelen nietig te verklaren;
- subsidiair, voornoemde beschikking nietig te verklaren voorzover deze in artikel 5 de verplichting oplegt, de sinds 1 juli 1990 toegekende steun vermeerderd met interessen terug te vorderen;
- in beide gevallen, de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

- a) De maatregelen zijn ten onrechte als steun aangemerkt. De bij regionale wet nr. 4/1985 getroffen maatregelen

kunnen om tweeërlei redenen niet als verboden steun worden aangemerkt: zij hebben geen nadelige invloed op de intracommunautaire handel en kunnen de mededinging niet verstoren. De Italiaanse Republiek geeft te kennen, dat het bij de toegekende steun om een uiterst gering bedrag gaat. Afgezien van deze zeer geringe omvang van de steun, die op zich reeds aantoonde dat zij de intracommunautaire handel en de mededinging nauwelijks beïnvloedt, is die invloed niet aangetoond.

- b) De toegestane afwijkingen zijn ten onrechte en zonder redengeving uitgesloten: schending en onjuiste toepassing van artikel 92, lid 3, onder c), van het EG-Verdrag en artikel 3, lid 1, onder d), van Verordening (EEG) nr. 1107/70 van de Raad van 4 juni 1970 (2). De Commissie sluit de toepasselijkheid van de in deze twee bepalingen toegestane afwijkingen uit. In plaats van zich met zekerheid over de onverenigbaarheid uit te spreken, uit de Commissie alleen haar twijfels dienaangaande om vervolgens, zonder echte logische motivering, te concluderen dat de afwijkingen niet toepasselijk zijn.
- c) De maatregelen zijn ten onrechte als „nieuwe” steun aangemerkt. De omstandigheid dat het gaat om maatregelen die aanvankelijk waren neergelegd in een wet van 1981 en vervolgens in een wet van 1985, en derhalve dateren van vóór de inwerkingtreding van de communautaire wetgeving waarbij de sector van het goederenvervoer over de weg is vrijgemaakt en opengesteld voor de mededinging, betekent dat die maatregelen, zo zij als „steun” mochten worden aangemerkt, als „bestaande steun” moeten worden beschouwd. De Commissie heeft de betrokken maatregelen beschouwd als nieuwe steun, die als zodanig aan de procedure van artikel 93, lid 3, is onderworpen, en heeft dienovereenkomstig beschikt dat zij onwettig is, met de uitdrukkelijke bepaling dat de steun aan de staat moet worden terugbetaald. Daarmee levert de beschikking een ernstige schending van fundamentele vormvoorschriften op zodat zij ongeldig is, althans voorzover daarin wordt gelast dat de betaalde steun wordt terugbetaald.
- d) Schending van het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voorzover de sedert 1 juli 1990 betaalde bedragen moeten worden teruggevorderd. Aangezien het gaat om steun die al jaren lang wordt betaald, moet worden vastgesteld dat terugvordering in strijd is met het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Het is ondenkbaar, dat de staat en de betrokken ondernemers in 1981 en vervolgens in 1985 konden voorzien dat de steun, die destijds gebruikelijk was, jaren

later onwettig zou worden verklaard, uitsluitend onder vermelding van die welke per 1 juli 1990 is toegekend.

(¹) Beschikking betreffende de door de Regione Friuli-Venezia Giulia ten gunste van de wegvervoerders van die regio toegekende steun.

(²) PB L 130 van 15. 6. 1970, blz. 1.

Verzoek van het Bayerische Verwaltungsgerichtshof van 20 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A. Feyrer en Landkreis Rottal-Inn, in aanwezigheid van de Landesrechtschutz Bayern, als vertegenwoordiger van het openbaar belang

(Zaak C-374/97)

(97/C 387/16)

Het Bayerische Verwaltungsgerichtshof heeft bij beschikking van 20 oktober 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 november 1997, in het geding tussen A. Feyrer en Landkreis Rottal-Inn, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Kan een particulier zich verzetten tegen de heffing van hogere retributies dan de forfaitaire bedragen in punt 1 van de bijlage bij artikel 2, lid 1, van Richtlijn 85/73/EEG van de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn 93/118/EG, wanneer de lidstaat Richtlijn 93/118/EG niet binnen de gestelde termijn in nationaal recht heeft omgezet?
2. Kan een lidstaat zonder verdere voorwaarden, met een beroep op punt 4, onder b), van de bijlage bij artikel 2, lid 1, van Richtlijn 85/73/EEG van de Raad (¹), zoals gewijzigd bij Richtlijn 93/118/EG (²), hogere retributies dan de forfaitaire bedragen heffen, zolang de geheven retributies de werkelijke kosten niet overschrijden?
3. Is de op artikel 2, lid 3, van Richtlijn 85/73/EEG van de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn 93/118/EG, gebaseerde bevoegdheid van de lidstaten tot heffing van een hoger bedrag dan de communautaire retributies afhankelijk van de in de gehele lidstaat geheven totale retributie en de in de gehele lidstaat werkelijk gemaakte keuringskosten, of volstaat het, ingeval de lidstaat de retributieve bevoegdheid aan de gemeentelijke autoriteiten heeft overgedragen, dat de door de desbetreffende gemeentelijke autoriteiten geheven totale retributie de werkelijke keuringskosten van die autoriteiten niet overschrijdt?

(¹) PB L 32 van 5. 2. 1985, blz. 14.

(²) PB L 340 van 31. 12. 1993, blz. 15.

Verzoek van de Rechtbank van koophandel (tweede kamer) te Doornik van 30 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen General Motors Corporation en Yplon SA

(Zaak C-375/97)

(97/C 387/17)

De Rechtbank van koophandel (tweede kamer) te Doornik heeft bij vonnis van 30 oktober 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 november 1997, in het geding tussen General Motors Corporation en Yplon SA, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Wat is de precieze betekenis van het begrip „reputatie van het merk” in de zin van artikel 13 A, lid 1, onder c), van de eenvormige Beneluxwet op de merken, dat is ingevoegd overeenkomstig het sinds 1 januari 1996 van kracht zijnde wijzigingsprotocol, en kan ook worden gezegd, dat deze „reputatie” voor het gehele Beneluxgebied of voor een gedeelte daarvan geldt?

Verzoek van de arrondissementsrechtbank te Amsterdam van 30 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in de strafzaak tegen Florus Ariël Wijsenbeek

(Zaak C-378/97)

(97/C 387/18)

De arrondissementsrechtbank te Rotterdam heeft bij vonnis van 30 oktober 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 5 november 1997, in de strafzaak tegen Florus Ariël Wijsenbeek het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Moeten de artikelen 7A, 2e alinea van het EG-Verdrag, dat bepaalt dat de interne markt een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin het vrije verkeer van personen is gewaarborgd, en 8A van het EG-Verdrag, dat iedere burger van de Unie het recht geeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de in een nationale regeling van een lidstaat opgenomen strafrechtelijk bedreigde verplichting tot het tonen van een paspoort bij het binnenkomen van een lidstaat door een persoon, (al dan niet zijnde een burger van de Europese Unie) wanneer die persoon deze lidstaat binnenkomt via de nationale luchthaven reizend vanuit een andere lidstaat?

Verzet enige andere bepaling van het Gemeenschapsrecht zich tegen een dergelijke verplichting?

Verzoek van het Sø- og Handelsret van 31 oktober 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Upjohn SA, Danmark en Paranova A/S

(Zaak C-379/97)

(97/C 387/19)

Het Sø- og Handelsret heeft bij beschikking van 31 oktober 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 6 november 1997, in het geding tussen Upjohn SA, Danmark en Paranova A/S, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staan artikel 7 van Richtlijn 89/104/EEG van de Raad van 21 december 1988, Eerste richtlijn betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten ⁽¹⁾, en/of de artikelen 30 en 36 van het EG-Verdrag, eraan in de weg, dat een merkhouders zich beroept op zijn recht ingevolge het nationale merkenrecht om zich ertegen te verzetten, dat een derde een geneesmiddel inkoop in een lidstaat, dit ompakt in zijn eigen verpakking, waarop hij een aan de merkhouders toebehorend merk X aanbrengt, en dit in een andere lidstaat op de markt brengt, wanneer dit geneesmiddel door de merkhouders of met diens toestemming in de lidstaat van inkoop op de markt is gebracht onder merk Y, en een identiek geneesmiddel door de merkhouders of met diens toestemming in die andere lidstaat op de markt wordt gebracht onder merk X?
2. Is het voor de beantwoording van vraag 1 van belang, of het gebruik door de merkhouders van verschillende merken in het land waar de importeur het geneesmiddel inkoop, respectievelijk het land waar hij het verkoopt, is ingegeven door subjectieve omstandigheden van de merkhouders? Zo ja, moet dan de importeur bewijzen dat het gebruik van verschillende merken tot doel heeft of had, te komen tot een kunstmatige afscherming van de markten (zie arrest van het Hof van 10 oktober 1978 ⁽²⁾)?
3. Is het voor de beantwoording van vraag 1 van belang, of het gebruik door de merkhouders van verschillende merken in het land waar de importeur het geneesmiddel inkoop, respectievelijk het land waar hij het verkoopt, is ingegeven door objectieve omstandigheden waarop de merkhouders geen invloed heeft, bijvoorbeeld specifieke eisen van nationale autoriteiten in de gezondheidszorg of merkrechten van derden?

⁽¹⁾ PB L 40 van 11. 2. 1989, blz. 1.

⁽²⁾ Zaak 3/78, Centrafarm II, Jurispr. 1978, blz. 1823.

Verzoek van de president van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage van 4 november 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Emesa Sugar (Free Zone) NV en 1. Koninkrijk der Nederlanden, 2. Staat der Nederlanden, 3. Nederlandse Antillen, 4. Aruba

(Zaak C-380/97)

(97/C 387/20)

De president van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage heeft bij vonnis in kort geding van 4 november 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 6 november 1997, in het geding tussen Emesa Sugar (Free Zone) NV en 1. Koninkrijk der Nederlanden, 2. Staat der Nederlanden, 3. Nederlandse Antillen, 4. Aruba, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is het verenigbaar met het EG-Verdrag, in het bijzonder deel IV daarvan, dat bepalingen als bedoeld in art. 136, lid 2, van dat Verdrag kwantitatieve invoerbeperkingen of maatregelen van gelijke werking bevatten?
2. Maakt het voor de beantwoording van die vraag verschil
 - a) of deze beperkingen c.q. maatregelen de vorm krijgen van tariefcontingenten of beperkingen in oorsprongbepalingen dan wel een cumulatie van beide respectievelijk
 - b) of de betreffende bepalingen al dan niet vrijwaringsmaatregelen inhouden?
3. Vloeit uit het EG-Verdrag, in het bijzonder deel IV daarvan, voort dat in het kader van art. 136, lid 2, bereikte resultaten — in de zin van voor de LGO gunstige maatregelen — vervolgens niet meer ten nadele van de LGO kunnen worden gewijzigd of ongedaan kunnen worden gemaakt?

Als dat inderdaad niet meer mogelijk is, kunnen particulieren zich daarop dan in een geding voor de nationale rechter beroepen?

4. In hoeverre moet het LGO-Besluit van 1991 (Besluit 91/482/EEG van de Raad, PB L 263 van 19. 9. 1991, blz. 1 met rectificatie in PB L 15 van 23. 1. 1993, blz. 33) geacht worden ongewijzigd te gelden gedurende de in artikel 240, lid 1, van dat besluit genoemde periode van 10 jaar, nu de Raad geen wijziging in dat besluit heeft aangebracht vóór het verstrijken van de eerste (periode van) 5 jaar als bedoeld in art. 240, lid 3 aanhef van dat besluit?

5. Is de nationale (kort geding-) rechter bevoegd om, onder omstandigheden als in het arrest Zuckerfabrik Süderdithmarschen e.a. (C-143/88 en C-92/89) en latere arresten omschreven, een lidstaat voorlopig te verbieden te participeren (actief dan wel passief) in besluitvorming in de Raad van Ministers in het kader van genoemd artikel 136, lid 2?
6. Aangenomen dat de beoordeling van de onder 5. bedoelde omstandigheden niet competeert aan de nationale rechter maar aan het Hof van Justitie, zijn dan de in het vonnis van 17 oktober 1997 op blz. 7, eerste volle alinea („Op grond van een en ander” ...) tot en met blz. 8 tweede volledige alinea (eindigend met ... „te zeer in strijd met het belang van de Gemeenschap”) opgesomde omstandigheden — mede in het licht van hetgeen verder in dat vonnis en in het vonnis van 6 oktober 1997 is overwogen — van dien aard dat een verbod als onder 5. genoemd gerechtvaardigd is?
7. Staat artikel 5 van het EG-Verdrag — en meer in het bijzonder een daarin opgesloten beginsel van gemeenschapstrouw jegens andere lidstaten — in de weg aan een dergelijk rechterlijk verbod voor wat betreft nadere besluitvorming door die lidstaat in genoemd kader, indien
- a) deze lidstaat ondanks wetenschap van het op dat zelfde moment gaande zijnde kort geding betreffende zijn stemgedrag in de Europese Ministerraad niettemin met het betreffende Raadsvoorstel heeft ingestemd en
- b) dat (eerste) kort geding heeft geleid tot een dergelijk verbod enkele uren nadat die lidstaat zijn stem aan dat voorstel heeft gegeven?

8. Maakt het voor het antwoord op vraag 7 verschil of het voorgestelde besluit inhoudelijk gezien al dan niet in strijd is met hogere regels van Gemeenschapsrecht?

—————

Verzoek van de rechtbank van eerste aanleg te Nijvel (Negende Kamer) van 3 november 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Belgocodex SA en de Belgische staat

(Zaak C-381/97)

(97/C 387/21)

De rechtbank van eerste aanleg te Nijvel (Negende Kamer) heeft bij beschikking van 3 november 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 7 november 1997, in het geding tussen Belgocodex SA en de Belgische staat, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Staat artikel 2 van de Eerste Richtlijn 67/227/EEG van de Raad van 11 april 1967 ⁽¹⁾ betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting, waarin het beginsel van het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde is neergelegd, eraan in de weg, dat een lidstaat — in casu België — die van de in artikel 13.C van de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 ⁽²⁾ betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, bedoelde mogelijkheid gebruik heeft gemaakt en aldus aan zijn belastingplichtigen het recht heeft verleend om voor belastingheffing over bepaalde vormen van verhuur van onroerende goederen te kiezen, bij een wet van latere datum dit keuzerecht afschaft en zo de vrijstelling opnieuw in volle omvang invoert?”

⁽¹⁾ PB 71 van 14. 4. 1967, blz. 1301.

⁽²⁾ PB L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 15 oktober 1997

in zaak T-331/94: IPK München GmbH tegen Commissie
van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

*(Bijdrage aan financiering van project op gebied van
milieuvriendelijk toerisme — Vermindering — Beroep tot
nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Bevestigende
handeling — Rechtszekerheid — Gewettigd vertrouwen —
Motivering)*

(97/C 387/22)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-331/94, IPK-München GmbH, gevestigd te München (Duitsland), vertegenwoordigd door H.-J. Priess, advocaat te Brussel, Barricadenplein 13, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: J. Grunwald), betreffende een beroep tot nietigverklaring van een beschikking van 3 augustus 1994 waarbij de Commissie heeft beslist, dat het saldo van de financiële bijstand die aan verzoekster was verleend in het kader van een project betreffende de oprichting van een gegevensbestand over het milieuvriendelijk toerisme in Europa, niet kan worden uitbetaald, heeft het Gerecht van eerste aanleg (Eerste Kamer), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; V. Tiili en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: A. Mair, administrateur, op 15 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst verzoekster in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 370 van 24. 12. 1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 21 oktober 1997

in zaak T-229/94: Deutsche Bahn AG tegen Commissie
van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

*(Mededinging — Vervoer van maritieme containers per
spoor — Verordening (EEG) nr. 1017/68 — Kartel —
Machtspositie — Misbruik — Boete — Beoordelingscrite-
ria — Evenredigheidsbeginsel — Recht van verweer —
Inzage in dossier — Rechtszekerheidsbeginsel)*

(97/C 387/23)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-229/94, Deutsche Bahn AG, gevestigd te Frankfurt (Duitsland), vertegenwoordigd door J. Sedemund,

advocaat te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, Grand-rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: aanvankelijk N. Lorenz en G. de Bergues, vervolgens K. Wiedner en H.-J. Freund), betreffende een beroep tot nietigverklaring van Beschikking 94/210/EG van de Commissie van 29 maart 1994 inzake een procedure betreffende de toepassing van de artikelen 85 en 86 van het EG-Verdrag (IV/33.941 — HOV-SVZ/MCN) (PB L 104 van 23. 4. 1994, blz. 34), of subsidiair tot intrekking of vermindering van de bij deze beschikking aan verzoekster opgelegde boete, heeft het Gerecht (Eerste Kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; A. Kalogeropoulos, V. Tiili, R. M. Moura Ramos en M. Jaeger, rechters; griffier: A. Mair, administrateur, op 21 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst verzoekster in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 218 van 6. 8. 1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 22 oktober 1997

in de gevoegde zaken T-213/95 en T-18/96: Stichting
Certificatie Kraanverhuurbedrijf (SCK) en Federatie van
Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (FNK) tegen Com-
missie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

*(Mededinging — Mobiele kranen — Certificatiesysteem —
Artikel 6 van Europees Verdrag voor de rechten van de
mens — Redelijke termijn — Inhuurverbod — Adviestarie-
ven — Verrekeningen — Geldboeten)*

(97/C 387/24)

(Procestaal: Nederlands)

In de gevoegde zaken T-213/95 en T-18/96, Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (SCK) en Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (FNK), gevestigd te Culemborg (Nederland), vertegenwoordigd door M. van

Empel, advocaat te Amsterdam, en Th. Janssens, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Loesch, advocaat aldaar, Rue Goethe 11, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: W. Wils), in zaak T-18/96 ondersteund door Van Marwijk Kraanverhuur BV, gevestigd te Zoetermeer (Nederland), Kraanbedrijf Nijdam BV, gevestigd te Groningen (Nederland), Kranen, Transport & Montage 's Gilde NV, gevestigd te Geldermalsen (Nederland), Wassink Transport Arnhem BV, gevestigd te Arnhem (Nederland), Koedam Kraanverhuur BV, gevestigd te Vianen (Nederland), Firma Huurdeman Kraanwagenverhuurbedrijf, gevestigd te Hoevelaken (Nederland), Datek NV, gevestigd te Genk (België), Th. Hendrickx, woonachtig te Turnhout (België), vertegenwoordigd door A. Braakman, advocaat te Rotterdam, en W. Sluiter, advocaat te 's-Gravenhage, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Molitor, advocaat aldaar, Rue des Bains 14a, betreffende, in zaak T-213/95, een beroep strekkende tot veroordeling van de Commissie krachtens de artikelen 178 en 215 van het EG-Verdrag tot vergoeding van de schade die verzoeksters stellen te hebben geleden als gevolg van onrechtmatige gedragingen van de Commissie en, in zaak T-18/96, een beroep tot nietigverklaring van Beschikking 95/551/EG van de Commissie van 29 november 1995 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (IV/34.179, 34.202, 34.216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf en de Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven) (PB L 312 van 23. 12. 1995, blz. 79), heeft het Gerecht van eerste aanleg (Vierde Kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: K. Lenaerts, kamerpresident; P. Lindh, J. Azizi, J. D. Cooke en M. Jaeger, rechters; griffier: J. Palacio González, administrateur, op 22 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Voegt de zaken T-213/95 en T-18/96 voor het arrest.
2. Verlaagt het bedrag van de geldboete die aan de Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf is opgelegd in artikel 5, lid 2, van Beschikking 95/551/EG van de Commissie van 29 november 1995 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EG-Verdrag (IV/34.179, 34.202, 34.216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf en de Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven), tot 100 000 ECU.
3. Verwerpt de beroepen voor het overige.
4. Verwijst verzoeksters in hun eigen kosten, alsmede in de kosten van de Commissie, met inbegrip van de kosten betreffende de procedures in kort geding. Verstaat dat verzoeksters eveneens de kosten van interveniënten zullen dragen.

(¹) PB C 31 van 3. 2. 1996 en PB C 95 van 30. 3. 1996.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 24 oktober 1997

in zaak T-239/94: Association des aciéries européennes indépendantes (EISA) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(EGKS — Beroep tot nietigverklaring — Staatssteun — Individuele beschikkingen waarbij toekenning van staatssteun aan staalondernemingen wordt goedgekeurd — Onverenigbaarheid met bepalingen van Verdrag — Terugwerkende kracht — Artikel 4, onder b) en c), en artikel 95, eerste en tweede alinea, van het Verdrag)

(97/C 387/25)

(Proceestaal: Frans)

In zaak T-239/94, Association des aciéries européennes indépendantes (EISA), gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door A. Vandecasteele, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, Rue Mathias Hardt 8—10, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: M. Molin en B. Smulders), ondersteund door Raad van de Europese Unie (gemachtigden: R. Bandilla en S. Marquardt), Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigden: E. Röder en B. Klope), Italiaanse Republiek (gemachtigden: U. Leanza en P. G. Ferri) en Ilva Laminati Piani SpA, gevestigd te Rome, vertegenwoordigd door A. Pappalardo, advocaat te Trapani, en M. Merola, advocaat te Rome, domicilie gekozen hebbende ten kantore van A. Lorang, Rue Albert 1er, 51, betreffende een beroep tot nietigverklaring van de Beschikkingen 94/256/EGKS tot en met 94/261/EGKS van de Commissie van 12 april 1994 betreffende steun die verschillende lidstaten voornemens zijn te verlenen aan staalondernemingen op hun respectieve grondgebieden (PB L 112 van 3. 5. 1994, resp. blz. 45, 52, 58, 64, 71 en 77), heeft het Gerecht (Eerste Kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; A. Kalogeropoulos, V. Tiili, A. Potocki en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: H. Jung, op 24 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. Verstaat dat niet behoeft te worden beslist op het verzoek om nietigverklaring van Beschikking 94/256/EGKS van de Commissie van 12 april 1994 betreffende steun die Duitsland voornemens is te verlenen aan de staalonderneming EKO Stahl AG, Eisenhüttenstadt.
2. Verwerpt het beroep voor het overige.
3. Verwijst verzoekster in 5/6 van de kosten van verweerster en in alle kosten van interveniënte Ilva Laminati Piani SpA.

4. *Verstaat dat de Raad, de Bondsrepubliek Duitsland en de Italiaanse Republiek hun eigen kosten zullen dragen.*

(¹) PB C 202 van 23. 7. 1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 24 oktober 1997

in zaak T-243/94: British Steel plc tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(EGKS — Beroep tot nietigverklaring — Staatssteun — Individuele beschikkingen waarbij toekenning van staatssteun aan staalondernemingen wordt goedgekeurd — Onbevoegdheid — Gewettigd vertrouwen — Onverenigbaarheid met bepalingen van het Verdrag — Discriminatie — Motiveringsgebrek — Schending van rechten van verdediging — Artikel 4, onder b) en c), artikel 15 en artikel 95, eerste en tweede alinea, van het Verdrag)

(97/C 387/26)

(Procestaal: Engels)

In zaak T-243/94, British Steel plc, gevestigd te Londen, vertegenwoordigd door R. Plender, QC, van de balie van Engeland en Wales, en W. Sibree, solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger, Hoss & Prussen, Côte d'Eich 15, ondersteund door SSAB Svenskt Stål AB, gevestigd te Stockholm, vertegenwoordigd door J. Boyce en Ph. Raven, solicitors, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger, Hoss & Prussen, Côte d'Eich 15, en Det Danske Stålvalseværk A/S, gevestigd te Frederiksværk (Denemarken), vertegenwoordigd door J. A. Lawrence, solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, Rue Mathias Hardt 8—10, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: N. Khan en B. Smulders), ondersteund door Raad van de Europese Unie (gemachtigden: R. Bandilla en J. Carbery), Italiaanse Republiek (gemachtigden: U. Leanza en P. G. Ferri), Koninkrijk Spanje (gemachtigden: aanvankelijk A. Navarro González en G. Calvo Díaz, vervolgens A. Navarro González en L. Perez De Ayala Beccerril) en Ilva Laminati Piani SpA, gevestigd te Rome, vertegenwoordigd door A. Pappalardo, advocaat te Trapani, en M. Merola, advocaat te Rome, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Lorang, Rue Albert 1er 51, betreffende een beroep tot nietigverklaring van Beschikking 94/258/EGKS van de Commissie van 12 april 1994 betreffende steun die Spanje voornemens is te verlenen aan de openbare geïntegreerde staalonderneming Corporación de la Siderurgia Integral (CSI) en van Beschikking 94/259/EGKS van de Commissie van 12 april 1994 betreffende steun die Italië voornemens is te verlenen aan openbare ondernemingen in de ijzer- en staalsector (ijzer- en staalconcern ILVA) (PB L 112 van 3. 5. 1994, blz. 58 resp. 64),

heeft het Gerecht (Eerste Kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; A. Kalogeropoulos, V. Tiili, A. Potocki en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: H. Jung, op 24 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst verzoekster in de kosten van verweerster en van interveniënte Ilva Laminati Piani SpA.*
3. *Verstaat dat de Raad, het Koninkrijk Spanje, de Italiaanse Republiek, SSAB Svenskt Stål AB en Det Danske Stålvalseværk A/S hun eigen kosten zullen dragen.*

(¹) PB C 254 van 10. 9. 1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 24 oktober 1997

in zaak T-244/94: Wirtschaftsvereinigung Stahl en anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(EGKS — Beroep tot nietigverklaring — Staatssteun — Individuele beschikkingen waarbij toekenning van staatssteun aan staalondernemingen wordt goedgekeurd — Misbruik van bevoegdheid — Gewettigd vertrouwen — Onverenigbaarheid met bepalingen van het Verdrag — Discriminatie — Motiveringsgebrek — Schending van rechten van verdediging — Artikel 4, onder b) en c), artikel 15 en artikel 95, eerste en tweede alinea, van het Verdrag)

(97/C 387/27)

(Procestaal: Duits)

In zaak T-244/94, Wirtschaftsvereinigung Stahl, gevestigd te Düsseldorf (Duitsland), Thyssen Stahl AG, gevestigd te Duisburg (Duitsland), Preussag Stahl AG, gevestigd te Salzgitter (Duitsland), Hoogovens Groep BV, gevestigd te IJmuiden (Nederland), vertegenwoordigd door J. Sedemund en F. Montag, advocaten te Keulen, en, voor Hoogovens Groep BV door E. Pijnacker Hordijk, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, Grand-rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: B. Langeheine en B. Smulders), ondersteund door Raad van de Europese Unie (gemachtigden: R. Bandilla en S. Marquardt), Bondsrepubliek Duitsland (gemachtigden: E. Röder en B. Kloke), Italiaanse Republiek (gemachtigden: U. Leanza en P. G. Ferri) en Ilva Laminati Piani SpA, gevestigd te Rome, vertegenwoordigd door A. Pappalardo, advocaat te Trapani, en M. Merola, advocaat te Rome, domicilie gekozen hebbende ten kantore van A. Lorang, Rue Albert 1er, 51, betreffende een beroep tot nietigverklaring van Beschikking 94/259/EGKS van de Commissie van 12 april 1994 betreffende steun die Italië voornemens is te verlenen aan openbare ondernemingen in de ijzer- en staalsector (ijzer- en staalconcern Ilva) (PB L 112 van 3. 5.

1994, blz. 64), heeft het Gerecht (Eerste Kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; A. Kalogeropoulos, V. Tiili, A. Potocki en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: H. Jung, op 24 oktober 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst verzoeksters in de kosten van verweerster en van interveniënte Ilva Laminati Piani SpA.*
3. *Verstaat dat de Raad en de Italiaanse Republiek hun eigen kosten zullen dragen.*

(¹) PB C 233 van 20. 8. 1994.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 5 november 1997

in zaak T-26/89 (125): H. de Compte tegen Europees Parlement (¹)

(Ambtenaren — Verzoek tot herziening — Ontvankelijkheid)

(97/C 387/28)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-26/89 (125), H. de Compte, ambtenaar van het Europees Parlement, aanvankelijk vertegenwoordigd door F. Pasetti Bombardella, advocaat te Venetië, en vervolgens door H. Ferretti, advocaat te Thionville, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van G. Harles, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8—10, tegen Europees Parlement (gemachtigden: F. Vainker en E. Waldherr), betreffende een verzoek tot herziening van het arrest van het Gerecht van 17 oktober 1991 (zaak T-26/89, de Compte, Jurisprudentie 1991, blz. II-781), heeft het Gerecht (Eerste Kamer), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; B. Vesterdorf en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: H. Jung, op 5 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verklaart het verzoek tot herziening niet-ontvankelijk.*
2. *Verwijst verzoeker tot herziening in de kosten.*

(¹) PB C 89 van 6. 4. 1988.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 5 november 1997

in zaak T-149/95: Établissements J. Richard Ducros tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Steunmaatregelen van de staten — Herstructureringssteun — Beschikking van de Commissie — Nietigverklaring — Ontvankelijkheid)

(97/C 387/29)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-149/95, Établissements J. Richard Ducros, gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd door P. Genin, advocaat te Lyon, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, Grand-rue 31, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: aanvankelijk J.-P. Keppenne, vervolgens X. Lewis), ondersteund door CMF Sud SpA en CMF SpA, gevestigd te Pignatero Maggiore (Italië), vertegenwoordigd door M. Siragusa, advocaat te Rome, en G. Scassellati-Sforzolini, advocaat te Bologna, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Elvinger, Hoss en Prussen, Place Winston Churchill 2, betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking, vervat in bekendmaking 95/C 120/03 van de Commissie, overeenkomstig artikel 93, lid 2, van het Verdrag, aan de overige lidstaten en andere belanghebbenden betreffende steun die Italië heeft verleend aan CMF Sud SpA en CMF SpA (steunmaatregelen van de staten C 6/92 (ex NN 149/91) (PB C 120 van 16. 5. 1995, blz. 4), heeft het Gerecht van eerste aanleg (Eerste Kamer — uitgebreid), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; C. P. Briët, A. Kalogeropoulos, V. Tiili en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: B. Pastor, hoofdadministrateur, op 5 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst verzoekster in de kosten van het geding, met inbegrip van die van interveniënten.*

(¹) PB C 248 van 23. 9. 1995.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 5 november 1997

in zaak T-12/97: A. Barnett tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Ambtenaren — Artikel 31, lid 2, van het Statuut)

(97/C 387/30)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-12/97, A. Barnett, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel,

vertegenwoordigd door J.-N. Louis, T. Demaseure en A. Tornel, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Currall en F. Clotuche), betreffende een beroep tot nietigverklaring van een besluit van de Commissie van 9 oktober 1996 houdende afwijzing van een verzoek om herziening van het besluit van 14 mei 1996 waarbij verzoekster in de rang is ingedeeld, heeft het Gerecht (Eerste Kamer), samengesteld als volgt: A. Saggio, president; B. Vesterdorf en J. Pirrung, rechters; griffier: H. Jung, op 5 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.*

(¹) PB C 94 van 22. 3. 1997.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 6 november 1997

in zaak T-223/95: L. Ronchi tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Ambtenaren — Artikel 90, lid 1, van het Statuut — Stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van verzoek — Artikel 24 van het Statuut — Bijstandsplicht)

(97/C 387/31)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-223/95, L. Ronchi, gewezen ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, T. Demaseure, V. Leclercq en A. Tornel, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Vallesia en J. Currall), betreffende een beroep tot, enerzijds, nietigverklaring van een door de Commissie stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van een door verzoeker op 30 januari 1995 ingediend verzoek om bijstand en, anderzijds, toekenning van het symbolische bedrag van 1 ECU ter vergoeding van de morele schade die verzoeker stelt te hebben geleden, heeft het Gerecht (Tweede Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, president; A. Kalogeropoulos en M. Jaeger, rechters; griffier: A. Mair, administrateur, op 6 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verklaart nietig het door de Commissie stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van het door verzoeker op 30 januari 1995 ingediende verzoek om bijstand.*
2. *Verwerpt het beroep voor het overige.*
3. *Verwijst de Commissie in de kosten.*

(¹) PB C 46 van 17. 2. 1996.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 6 november 1997

in zaak T-15/96: L. Liao tegen Raad van de Europese Unie (¹)

(Ambtenaren — Beroep tot nietigverklaring — Te laat opgesteld beoordelingsrapport — Beroep tot schadevergoeding — Ontvankelijkheid — Schade)

(97/C 387/32)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-15/96, L. Liao, ambtenaar van de Raad van de Europese Unie, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door P.-P. Van Gehuchten en C. Nikis, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Schiltz, advocaat aldaar, Rue du Fort Rheinsheim 2, tegen Raad van de Europese Unie (gemachtigden: D. Canga Fano en M.-J. Vernier), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het op 6 november 1995 gedateerde definitieve beoordelingsrapport over de periode van 1 juli 1991 tot en met 30 juni 1993, dat verzoeker op 9 november 1995 ter kennis is gebracht, alsmede tot toekenning van schadevergoeding, heeft het Gerecht (Tweede Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, president; A. Kalogeropoulos en R. M. Moura Ramos, rechters; griffier: A. Mair, administrateur, op 6 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.*

(¹) PB C 77 van 16. 3. 1996.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 6 november 1997

in zaak T-71/96: S. E. Berlingieri Vinzek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Ambtenaren — Vergelijkend onderzoek op grondslag van schriftelijke bewijsstukken en examen — Niet-toelating tot mondeling examen)

(97/C 387/33)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-71/96, S. E. Berlingieri Vinzek, ambtenaar op proef van de Commissie van de Europese Gemeenschap-

pen, wonende te Sterrebeek (België), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, T. Demaseure en A. Tornel, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Valsesia en, aanvankelijk, A. M. Alves Vieira en, vervolgens, F. Clotuche), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/955 van 26 maart 1996 om verzoekster niet tot het mondeling examen van het vergelijkend onderzoek toe te laten, en, voor zoveel nodig, van het aanvankelijke besluit van dezelfde jury van 16 februari 1996, heeft het Gerecht (Tweede Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, president; A. Kalogeropoulos en P. Lindh, rechters; griffier: A. Mair, administrateur, op 6 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst de Commissie in haar eigen kosten en in een derde van de kosten van verzoekster.*

(¹) PB C 233 van 10. 8. 1996.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 6 november 1997

in zaak T-101/96: M. E. Wolf tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Ambtenaren — Algemeen vergelijkend onderzoek — Niet-toelating tot examen — Vereiste beroepservaring)

(97/C 387/34)

(Procestaal: Frans)

In zaak T-101/96, M. E. Wolf, hulpfunctionaris van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, T. Demaseure en A. Tornel, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: J. Currall en B. Wägenbaur), betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit van de jury van vergelijkend onderzoek COM/A/95 om verzoekster niet tot dat vergelijkend onderzoek toe te laten, alsmede tot toekenning van vergoeding voor de morele schade die verzoekster haars inziens door dat besluit heeft geleden, heeft het Gerecht (Tweede Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, president; A. Kalogeropoulos en M. Jaeger, rechters; griffier: A. Mair, administrateur, op 6 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.*

(¹) PB C 233 van 10. 8. 1996.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 7 november 1997

in zaak T-218/95: Azienda Agricola „Le Canne” Srl tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Landbouw — Visserij — Aquicultuur en inrichting van beschermde mariene zones — Communautaire financiële bijstand — Verklaring dat bepaalde uitgaven niet in aanmerking komen — Beroep tot nietigverklaring — Beroep tot schadevergoeding)

(97/C 387/35)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak T-218/95, Azienda Agricola „Le Canne” Srl, gevestigd te Porto Viro (Italië), vertegenwoordigd door G. Schiller, G. Carraro en F. Mazzonetto, advocaten te Padua, en G. Arendt, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten diens kantore, Avenue Guillaume 62, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: E. de March en H. Van Vliet), betreffende een beroep tot nietigverklaring van de vermindering door de Commissie van aanvankelijk toegekende communautaire financiële bijstand, en een verzoek tot vergoeding van de schade die verzoekster door die vermindering zou hebben geleden, heeft het Gerecht (Derde Kamer), samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, kamerpresident; C. P. Briët en A. Potocki, rechters; griffier: J. Palacio González, administrateur, op 7 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst verzoekster in de kosten.*

(¹) PB C 77 van 16. 3. 1996.

ARREST VAN HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG
van 7 november 1997

in zaak T-84/96: Cipeke — Comércio e Indústria de Papel, Lda tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Europees Sociaal Fonds — Beschikking tot vermindering van financiële bijstand — Motiveringsplicht)

(97/C 387/36)

(Procestaal: Portugees)

In zaak T-84/96, Cipeke — Comércio e Indústria de Papel, Lda, gevestigd te Lissabon, vertegenwoordigd door M. Ferrão Castelo Branco, vervolgens door J. Caniço Gomes, advocaten te Lissabon, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij F. Brouxel, advocaat aldaar, Rue Zithe 6, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: M. T. Figueira en K. Simonsson), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van beschikking

PT-C(95) 543 van de Commissie van 12 december 1995 betreffende vermindering van financiële bijstand, heeft het Gerecht (Derde Kamer), samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, kamerpresident; C.-P. Briët en A. Potocki, rechters; griffier: B. Pastor, hoofdadministrateur, op 7 november 1997 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Verwerpt het beroep.*
2. *Verwijst verzoekster in de kosten, daaronder begrepen die welke op de procedure in kort geding zijn gevallen.*

(¹) PB C 233 van 10. 8. 1996.

**BESCHIKKING VAN HET GERECHT
VAN EERSTE AANLEG
van 30 september 1997**

in zaak T-151/95: Instituto Europeu de Formação Profissional Lda (INEF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Europees Sociaal Fonds — Vermindering van financiële bijstand — Beroep tot nietigverklaring — Termijn — Niet-ontvankelijkheid)

(97/C 387/37)

(Procestaal: Portugees)

In zaak T-151/95, Instituto Europeu de Formação Profissional Lda (INEF), gevestigd te Porto (Portugal), vertegenwoordigd door B. Belchior, advocaat te Vila Nova de Gaia, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van J. Schroeder, advocaat aldaar, Rue Heinrich Heine 6, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: aanvankelijk A. M. Alves Vieira en G. Wilms, vervolgens M. T. Figueira en K. Simonsson), betreffende een verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de Commissie van 2 december 1991 betreffende vermindering van financiële bijstand die door het Europees Sociaal Fonds was verleend in het kader van project nr. 881005 P1, een door verzoekster geleide beroepsopleidingsactie, heeft het Gerecht (Tweede Kamer), samengesteld als volgt: C. W. Bellamy, president; A. Kalogeropoulos en M. Jaeger, rechters; griffier: H. Jung, op 30 september 1997 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het beroep is niet-ontvankelijk.*
2. *Verzoekster wordt in de kosten verwezen.*

(¹) PB C 268 van 14. 10. 1995.

**BESCHIKKING VAN HET GERECHT
VAN EERSTE AANLEG
van 30 september 1997**

in zaak T-122/96: Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹)

(Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Olijfolie — Consumptiesteun — Verordening (EG) nr. 887/96 — Beroep tot nietigverklaring — Vereniging van marktdeelnemers — Niet-ontvankelijkheid)

(97/C 387/38)

(Procestaal: Italiaans)

In zaak T-122/96, Federazione nazionale del commercio oleario (Federolio), gevestigd te Rome, vertegenwoordigd door L. Magrone Furlotti, advocaat te Rome, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Loesch, Rue Goethe 11, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: E. de March, en P. Ziotti), betreffende een verzoek tot gedeeltelijke nietigverklaring van Verordening (EG) nr. 887/96 van de Commissie van 15 mei 1996 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2677/85 houdende uitvoeringsbepalingen van de consumptiesteunregeling voor olijfolie (PB L 119 van 16. 5. 1996, blz. 16, respectievelijk PB L 254 van 25. 9. 1985, blz. 5), heeft het Gerecht (Vijfde Kamer), samengesteld als volgt: R. Garcia-Valdecasas, president; J. Azizi en M. Jaeger, rechters; griffier: H. Jung, op 30 september 1997 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.*
2. *Verzoekster wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB C 370 van 7. 12. 1996.

Beroep, op 2 oktober 1997 ingesteld door Associazione G. A. L. Penisola Sorrentina tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-263/97)

(97/C 387/39)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Associazione G. A. L. Penisola Sorrentina, vertegenwoordigd door G. L. Lemmo en V. Mormile, advocaten te Napels, domicilië gekozen hebbende te Napels, Via del Parco Margherita 31.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage beschikking C(97) 1261 van 15 mei 1997 van de Commissie nietig te verklaren.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de bestreden beschikking heeft verweerster, door beschikking C(95) 444/3 van 5 april 1995 betreffende de toekenning van steun uit het EOGFL, het operationele programma Leader II met betrekking tot de punten 1.3 en 6.1 gewijzigd, door onder de gebieden waarvoor de maatregelen gelden, niet het gebied van de Comunità Montana Penisola Sorrentina op te nemen, aangezien het „gelet op de bepalingen van het programma niet noodzakelijk blijkt om verdere PAL (programmi di azione locali — lokale actieprogramma's) te bevorderen, daar dit gebied, in tegenstelling tot de andere in aanmerking genomen gebieden, sociaal-economisch meer ontwikkeld en geïntegreerd is”. Volgens verzoekster zijn deze verklaringen onjuist en ongegrond.

Tot staving van haar vordering stelt zij schending van artikel 190 van het EG-Verdrag, schending van wezenlijke vormvoorschriften, van de verplichting van goed beheer en van het vertrouwensbeginsel, alsmede het volstrekt ontbreken van motivering en kennelijke ongegrondheid.

Zij stelt in de eerste plaats, dat de bestreden beschikking is gebaseerd op de onjuiste vooronderstelling, dat in het betrokken gebied reeds een PAL is goedgekeurd, waarbij eraan wordt voorbijgegaan dat voor het door de verzoevende Associazione ingediende PAL nog geen financiering is verleend. Bovendien behoort het betrokken gebied niet tot de meer ontwikkelde gebieden in Campania.

Verder stelt verzoekster, dat verweersters beslissing tegenstrijdig is. In het regionale programma ter uitvoering van Leader II heeft de regio Campania in eerste instantie overeenkomstig Richtlijn 75/268/EEG⁽¹⁾ ook de Penisola Sorrentina als een van de zogenaamde „probleemgebieden” aangemerkt, en wel op basis van bepaalde sociaal-economische indicatoren; vervolgens wordt met inachtneming van dezelfde indicatoren de noodzaak van de bevordering en uitvoering van verdere PAL in hetzelfde gebied ontkend.

Verweerster heeft zich ertoe bepaald, het gebied rond Sorrento uit te sluiten omdat het ontwikkeld is, zonder ook maar enigszins te motiveren, waarom deze beslissing gerechtvaardigd is en zonder een behoorlijk onderzoek in te stellen.

Een dergelijk onderzoek had volgens verzoekster stellig aan het licht gebracht, dat het betrokken gebied als een „bergstreek en probleemgebied” is aangemerkt in de zin van Richtlijn 75/268/EEG en dat het juist om die reden in het Leader II-programma is opgenomen onder de gebieden waarvoor met voorrang maatregelen moeten worden genomen.

⁽¹⁾ Richtlijn 75/268/EEG van de Raad van 28 april 1975 betreffende de landbouw in bergstreken en in sommige probleemgebieden (PB L 128 van 19. 5. 1975, blz. 1).

Beroep, op 12 mei 1997 ingesteld door Regione Toscana tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-265/97)**

(97/C 387/40)

(Procestaal: Italiaans)

Op 12 mei 1997 heeft de Regione Toscana, vertegenwoordigd door V. Vacchi en L. Bora, advocaten te Florence, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij P. Benocci, Rue de Vianden 50, tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld bij het Hof van Justitie, welke zaak wegens kennelijke onbevoegdheid van het Hof bij beschikking van 1 oktober 1997 naar het Gerecht van eerste aanleg is verwezen.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de brief van de Commissie, directoraat-generaal Landbouw, van 21 november 1994 (1994/VI/040551);
- nietig te verklaren de nooit aan verzoekster meegeleverde handeling waarbij de Commissie de communautaire bijstand heeft geschrapt die in het kader van het GMP (geïntegreerd mediterranean programma) was toegekend voor project nr. 88.20.IT.006.0 (drinkwatervoorziening in Toscane);
- nietig te verklaren de brief van 31 januari 1997 van de Commissie, bij verzoekster aangekomen op 7 februari 1997, waarbij de Commissie haar van de schrapping op de hoogte heeft gebracht.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-81/97, Regione Toscana/Commissie⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 166 van 31. 5. 1997, blz. 21.

Beroep, op 13 oktober 1997 ingesteld door Azienda Agricola Tre e Mezzo tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak T-269/97)**

(97/C 387/41)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 oktober 1997 beroep ingesteld

tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Azienda Agricola Tre e Mezzo, vertegenwoordigd door C. Piccoli en F. Fabbri, advocaten te Forlì — Cesena, en door F. Turk, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van laatstgenoemde, Avenue Guillaume 13 A.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk te verklaren;
- nietig te verklaren Verordening (EG) nr. 1488/97 van de Commissie (PB L 202 van 30. 7. 1997, blz. 12), voorzover deze in de nieuwe formulering van bijlage II b bij Verordening (EEG) nr. 2092/91 van de Raad de volgende fyto-sanitaire producten niet vermeldt: preparaten van *Ryania speciosa*, propolis, kiezelgoer, steenmeel, Bordeaux-pap, Bourgondische pap, natriumsilicaat, natriumbicarbonaat, plantaardige en dierlijke olie;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een biologisch bedrijf dat als zodanig is erkend door een van de acht door de Italiaanse staat aangewezen controle-instanties, verzet zich ertegen, dat ingevolge de bestreden verordening ⁽¹⁾ enkele fyto-sanitaire producten niet meer als in de biologische landbouw toegestane producten worden aangemerkt.

Tot staving van haar betoog beroept verzoekster zich in de eerste plaats op schending van artikel 155, laatste streepje, van het EG-Verdrag, op grond waarvan de door de Raad aan de Commissie verleende bevoegdheden noodzakelijkerwijs moeten worden uitgeoefend ter uitvoering van de door de Raad gestelde regels. Met Verordening (EEG) nr. 2092/91 ⁽²⁾ heeft de Raad de ontwikkeling en de verspreiding van de biologische productiemethode willen begunstigen en bevorderen door deze aan regels te onderwerpen en met bijdragen en financieringen te bevorderen. De opstelling van bijlage II b, met alle daarin opgenomen producten, was het resultaat van een nauwgezette keuze, waardoor bepaalde producten wel en andere niet zijn vermeld, ongeacht of het gebruik ervan door elke afzonderlijke lidstaat al dan niet werd toegestaan. De Commissie mocht dan ook niet de negen reeds vermelde fytofarmaceutische producten van de lijst van toegestane producten uitsluiten en daartoe uitsluitend aanvoeren dat zij niet zijn toegestaan/niet worden gebruikt.

Verzoekster beroept zich voorts op misbruik van bevoegdheid. Bij Verordening (EEG) nr. 2078/92 ⁽³⁾ zijn maatregelen

ingevoerd betreffende landbouwproductiemethoden die het milieu ten goede moeten komen, teneinde de Europese landbouw om te vormen tot een landbouw waarin steeds minder gebruik wordt gemaakt van gewasbeschermingsmiddelen, waardoor een groot deel van de steunmaatregelen in de sector ten goede komt aan de biologische landbouw. Door de vaststelling van de bestreden verordening heeft de Commissie een plotselinge koerswijziging ingevoerd door andere doelstellingen dan de eerder gestelde na te streven. Door de vermindering van de technische middelen die ter beschikking staan van de landbouwers die de biologische productiemethode volgen of deze zouden willen toepassen, maakt de Commissie de uitvoering van die methode moeilijker en problematischer.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1488/97 van de Commissie van 29 juli 1997 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2092/91 van de Raad inzake de biologische productiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwproducten en levensmiddelen.

⁽²⁾ PB L 198 van 22. 7. 1991, blz. 10.

⁽³⁾ Verordening (EEG) nr. 2078/92 van de Raad van 30 juni 1992 betreffende landbouwproductiemethoden die verenigbaar zijn met de eisen inzake milieubescherming, en betreffende natuurbeheer (PB L 215 van 30. 7. 1992, blz. 85).

Beroep, op 16 oktober 1997 ingesteld door P. Richard tegen Europees Parlement

(Zaak T-273/97)

(97/C 387/42)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 16 oktober 1997 beroep ingesteld tegen het Europees Parlement door P. Richard, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door A. Lutgen, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te zijnen kantore, Rue Jean-Pierre Brasseur 1.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag houdende afwijzing van zijn sollicitatie naar de vacante post bij kennisgeving van vacature nr. 8011,
- nietig te verklaren het besluit tot aanstelling van de Zweedse sollicitant die bovenaan de lijst stond,
- nietig te verklaren het besluit waarbij het Bureau in zijn vergadering van 17 juli 1997 de klacht van verzoeker tegen voornoemd besluit heeft afgewezen,
- er akte van te nemen dat hij zich het recht voorbehoudt te bestemder plaats en tijd vergoeding van zijn materiële en immateriële schade te vorderen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker is ambtenaar in de rang A 4. Hij keert zich tegen de weigering van het tot aanstelling bevoegde gezag om hem te bevorderen tot de rang A 3, onder afwijzing van zijn sollicitatie naar de post bedoeld in de kennisgeving van vacature nr. 8011. In zijn plaats is een Zweedse aangesteld die was geslaagd voor een extern vergelijkend onderzoek en als derde op de reservelijst stond.

Tot staving van zijn aanspraken voert verzoeker de volgende middelen aan:

- Schending van artikel 29, lid 1, van het Statuut, doordat het tot aanstelling bevoegde gezag in strijd met deze bepaling in casu de aanwervingsprocedure heeft geopend zonder de mogelijkheden te hebben onderzocht om in de vacature te voorzien door middel van de verschillende interne aanwervingsmogelijkheden. Dat interne sollicitaties onmogelijk met externe kunnen worden vergeleken, blijkt overigens hieruit dat de artikelen 7 en 27 van het Statuut voor de keuze van het tot aanstelling bevoegde gezag onderscheiden criteria stellen. Zo dient het belang van de dienst bepaling te zijn voor het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag inzake bevordering en overplaatsing; de aanwerving daarentegen dient te geschieden op basis van criteria van bekwaamheid, prestatievermogen en onkreukbaarheid „met inachtneming van een zo breed mogelijke aardrijkskundige spreiding”.
- Schending van de motiveringsplicht van artikel 25 van het Statuut.
- Schending van artikel 7 van het Statuut, voorzover de afwijzing van verzoekers sollicitatie en de aanstelling van de uiteindelijk gekozen sollicitante niet zijn ingegeven door het dienstbelang maar door overwegingen betreffende de nationaliteit van de betrokken sollicitanten.
- Kennelijke beoordelingsfout en schending van de in de kennisgeving van vacature voor de keuze vastgestelde criteria doordat, gelet op de daarin gestelde specificaties, bij externe kandidaten kennis van de bijzondere kenmerken van de diensten van het Parlement en ervaring met de interne administratieve of reglementaire procedures uit de aard der zaak ontbreekt.
- Het bestreden besluit is in strijd met het belang van de dienst voorzover ondanks de ervaring van verzoeker de in geding zijnde post niet naar tevredenheid is vervuld.
- Het bestreden besluit berust op kennelijk niet vergelijkbare gegevens, aangezien de gekozen sollicitante op een reservelijst stond, terwijl de beoordeling van de kwalificaties van verzoeker moest plaatsvinden op basis van beoordelingsrapporten.

Beroep, op 16 oktober 1997 ingesteld door Società Ca' Pasta srl tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-274/97)

(97/C 387/43)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 16 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Società Ca' Pasta srl, vertegenwoordigd door P. Piva, advocaat te Venetië, en G. Arendt, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende ten kantore van laatstgenoemde, Avenue Guillaume 62.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage nietig te verklaren de handeling neergelegd in een schriftelijk antwoord van 4 augustus 1997 (nr. 11423), uitgaande van Directoraat-generaal XIV (Visserij), betreffende „project IT/166/91 — brief van 21 juli 1997”.

Middelen en voornaamste argumenten

De onderhavige zaak vindt haar oorsprong in de toekenning van steun aan de verzoekende ondernemingen in het kader van een communautaire actie voor de verbetering en aanpassing van de structuur van de visserij en de aquicultuur. Met het oog op de uitvoering van een project betreffende de modernisering van een productie-eenheid voor aquicultuur te Contarina (Veneto) heeft de verzoekende vennootschap Gemeenschapssteun gevraagd en gekregen ten bedrage van 942 300 004 ITL, wat overeenkomt met 40% van de in aanmerking komende kosten. Naar aanleiding van een administratieve controle, met tussenkomst van vertegenwoordigers van de Commissie, bleek dat de onderneming was overgedragen zonder de voorafgaande goedkeuring die noodzakelijk is ingevolge artikel 24 van Verordening (EEG) nr. 4253/88 ⁽¹⁾. Daarop werd de procedure van artikel 44 van Verordening (EEG) nr. 4028/86 ⁽²⁾ ingeleid, en heeft het bevoegde afdelingshoofd bij Directoraat-generaal XIV de bestreden handeling vastgesteld, en daarin bevestigd „dat de interne procedure werd voortgezet met het oog op de intrekking van de bijstand en de terugvordering van het reeds betaalde bedrag”.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster de volgende middelen aan:

- Schending van wezenlijke vormvoorschriften, aangezien de Commissie zich niet heeft gehouden aan het collegialiteitsbeginsel in verband met de besluitvorming die tot de bestreden handeling heeft geleid.
- Ontbreken van voorafgaand onderzoek, ontoereikende motivering en misbruik van bevoegdheid. Volgens verzoekster zijn de feiten onjuist weergegeven, wat te maken zou hebben met een gebrekkig en onjuist onderzoek, dat erop gericht was het bestaan vast te stellen van een overgang van de onderneming waarvoor de

Commissie en de Italiaanse regering niet vooraf toelating hadden verleend (welk feit als „belangrijke wijziging” wordt aangemerkt); daarbij is geen rekening gehouden met het feit dat de bestemming van de investering dezelfde is gebleven en dat de werken inmiddels zijn voltooid. Hierbij wordt door verzoekster aangetekend, dat zij de installaties en uitrusting niet afzonderlijk heeft verkocht, maar wel de volledige onderneming met inbegrip van de visvijvers, zodat de verkoop een volledig operationeel bedrijf betreft.

- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 38 en 44 van Verordening (EEG) nr. 4028/86. Verzoekster stelt op dit punt, dat gezien het imperatieve karakter van de in de verordening vastgestelde voorwaarde voor het inleiden van de procedure van vermindering, opschorting en intrekking van de bijstand, moeilijk kan worden beweerd dat is voldaan aan het vereiste van „een belangrijke wijziging” van het project, wanneer de eigendom van de onderneming is overgedragen.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 4253/88 van de Raad van 19 december 1988 tot vaststelling van toepassingsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden Structuurfondsen enerzijds en van die bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds (PB L 374 van 31. 12. 1988, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 4028/86 van de Raad van 18 december 1986 inzake communautaire acties voor verbetering en aanpassing van de structuur van de visserij en de aquicultuur (PB L 376 van 31. 12. 1986, blz. 7).

Beroep, op 24 oktober 1997 ingesteld door DFDS Transport BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-279/97)

(97/C 387/44)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door DFDS Transport BV, vertegenwoordigd door C. Grisart, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van S. Oostvogels, Rue Aldringen 13.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren besluit nr. C(97) 1636 def./1 van de Commissie van 5 juni 1997, ref. REM 26/96 (niet gepubliceerd in het Publicatieblad), gebaseerd op artikel 173 van het EG-Verdrag,
- akte te nemen van de omstandigheid dat verzoekster zich het recht voorbehoudt in een latere fase tegen verweerster een schadevordering in te leiden,
- verweerster te verwijzen in alle kosten, daaronder begrepen die van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in de zaken T-186/97, T-187/97, T-190/97, T-191/97, T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97, T-217/97 en T-218/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 318 van 18. 10. 1997, blz. 17—25.

Beroep, op 24 oktober 1997 ingesteld door Wilson Holland BV tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-280/97)

(97/C 387/45)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Wilson Holland BV, vertegenwoordigd door C. Grisart, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van S. Oostvogels, Rue Aldringen 13.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren besluit nr. C(97) 1636 def./2 van de Commissie van 5 juni 1997, ref. REM 26/96 (niet gepubliceerd in het Publicatieblad), gebaseerd op artikel 173 van het EG-Verdrag,
- akte te nemen van de omstandigheid dat verzoekster zich het recht voorbehoudt in een latere fase tegen verweerster een schadevordering in te leiden,
- verweerster te verwijzen in alle kosten, daaronder begrepen die van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in de zaken T-186/97, T-187/97, T-190/97, T-191/97, T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97, T-217/97, T-218/97 ⁽¹⁾ en 279/97 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB C 318 van 18. 10. 1997, blz. 17—25.

⁽²⁾ Zie bladzijde 24 van dit Publicatieblad.

Beroep, op 27 oktober 1997 ingesteld door Milk Products Holdings (Europe) Limited e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-281/97)

(97/C 387/46)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 oktober 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Milk Products Holdings (Europe) Limited e.a., vertegenwoordigd door R. McGrane, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Marc, Rue Charles Mar-tel 56—58.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de besluiten van de Commissie van 29 mei 1997 en 6 augustus 1997, voorzover daarbij de door verzoeksters gevraagde toegang tot bepaalde documenten is geweigerd,
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters zetten uiteen, dat de bestreden besluiten zijn vastgesteld naar aanleiding van hun volgehouden inspanningen om duidelijkheid te krijgen over de criteria waaraan Nieuw-Zeelandse boter moet voldoen om in aanmerking te komen voor een speciale invoerregeling zoals vastgesteld bij Verordening (EEG) nr. 858/81 ⁽¹⁾. De noodzaak van een verduidelijking van de criteria, en inzonderheid van de woorden „rechtstreeks uit melk of room van melk vervaardigd”, vloeit voort uit de omstandigheid dat verzoeksters zijn opgekomen tegen door de Britse douane met terugwerkende kracht opgelegde heffingen. Zij stellen dat hun producten „Ammix”-boter en smeerbare boter in aanmerking komen voor de speciale invoerregeling omdat zij rechtstreeks uit melk of room van melk zijn vervaardigd. De douane is het met deze zienswijze evenwel niet eens. De zaak is thans aanhangig voor de bevoegde Engelse rechtbank.

Om duidelijkheid te verkrijgen over deze zin, in het licht van de bedoeling van de Gemeenschapsinstellingen die de tekst hebben opgesteld, hebben verzoeksters DG I en DG VI om kopieën verzocht van de documenten betreffende de voorbereiding en indiening van de verordening, zulks overeenkomstig Besluit 94/90/EGKS, EG, Euratom van de Commissie, houdende de gedragscode inzake de toegang van het publiek tot documenten van de Commissie en de Raad (PB L 46 van 18. 2. 1994, blz. 58), hierna: „gedragscode”. DG VI en DG I hebben bij brieven van 29 mei en 19 juni 1997 de toegang tot deze documenten geweigerd. Daarop hebben verzoeksters zich met een verzoek om intrekking van deze besluiten gewend tot het

secretariaat-generaal, dat bij brief van 6 augustus 1997 de weigering om toegang te verlenen tot bepaalde categorieën essentiële documenten, heeft bevestigd.

Verzoeksters stellen dat zij, ongeacht de commerciële beweegredenen die ten grondslag liggen aan hun verzoek, ingevolge de gedragscode rechtens aanspraak kunnen maken op toegang tot de betrokken documenten, behoudens wanneer de Commissie het bewijs levert dat de afwijking op grond van het algemeen belang in casu van toepassing is. Volgens hen is zulks niet het geval, nu

- de Commissie zich beroept op de internationale betrekkingen als een specifieke grond om, met toepassing van de afwijking ter bescherming van het algemeen belang, de toegang tot de documenten te weigeren, doch niet uiteenzet waarom of hoe de openbaarmaking van documenten betreffende de invoering van de criteria in 1981 aanzienlijke negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor de internationale betrekkingen, en
- de Commissie zich erop beroept dat de mededeling van de documenten aan één partij het recht van verdediging van de andere partij zou schenden en dus de procedure voor de rechter zou verstoren, doch niet uiteenzet op welke gronden zij tot die zienswijze is gekomen.

Verzoeksters verbinden hieraan de conclusie, dat vanuit juridisch oogpunt de Commissie heeft nagelaten het bewijs te leveren dat de toegang tot de documenten in het onderhavige geval de internationale betrekkingen of de procedure voor de rechter zou kunnen „aantasten”.

Wat het argument betreft van het secretariaat-generaal in zijn besluit aangaande het bestaan van een onderzoek door de bevoegde dienst naar fraude gedurende de voorbije jaren bij de toepassing van de quotaregeling voor boter uit Nieuw-Zeeland, wijzen verzoeksters erop, dat deze exceptie door DG I of DG VI niet werd aangevoerd, zodat verzoeksters niet de gelegenheid hebben gehad tijdens de administratieve procedure hun standpunt terzake uiteen te zetten. Volgens verzoeksters vormt dit een schending van het beginsel van hoor en wederhoor tijdens de administratieve procedure.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 858/81 van de Raad van 1 april 1981 inzake de invoer, onder bijzondere voorwaarden, van boter uit Nieuw-Zeeland in het Verenigd Koninkrijk (PB L 90 van 4. 4. 1981, blz. 18).

Beroep, op 28 oktober 1997 ingesteld door A. Giannini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-282/97)

(97/C 387/47)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 oktober 1997 beroep ingesteld

tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door A. Giannini, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door M. Dallemagne en C. Locchi, advocaten te Brussel, Rue du Prince Royal 85.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren
 - het besluit van verweerster houdende nietigverklaring van de kennisgeving van vacature COM/151/94;
 - de kennisgeving van vacature COM/062/97, en
 - besluit nr. 4732 van 24 juli 1997 van verweerster houdende afwijzing van zijn klacht, dat verzoeker op 30 juli 1997 ter kennis is gebracht;
- verweerster te veroordelen
 - tot betaling aan verzoeker van het verschil tussen zijn salaris en het ten onrechte door de op de betrokken post benoemde kandidaat ontvangen salaris, dit als vergoeding van de door verzoeker sedert de onrechtmatige benoeming geleden morele schade;
 - tot betaling aan verzoeker van het verschil tussen zijn huidige salaris en het salaris dat hij sedert 28 april 1995 in de rang A 3 zou hebben ontvangen, dit als vergoeding van de door verzoeker geleden materiële schade;
- verweerster in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker komt op tegen de door verweerster na het arrest van het Gerecht van 19 maart 1997 (zaak T-21/96, Giannini) vastgestelde besluiten, houdende nietigverklaring van de kennisgeving van vacature COM/151/94 ter voorziening in het ambt van hoofd van de eenheid „Onderhandelingen over en beheer van de textielovereenkomsten; schoeisel; diversen” (DG I/D/I) en bekendmaking van een nieuwe kennisgeving van vacature COM/062/97 betreffende hetzelfde ambt.

Hij is van oordeel, dat de argumenten die verweerster ter rechtvaardiging van de nieuwe formulering van een kennisgeving betreffende hetzelfde ambt aanvoert, onjuist zijn. Hij betoogt, dat het in strijd is met de geest van het arrest van het Gerecht, de gebreken van de nietigverklaarde handeling op te heffen door middel van de vaststelling van een formeel nieuwe handeling die evenwel met dezelfde gebreken behept is.

Voorts stelt verzoeker, dat de bestreden besluiten in strijd zijn met het beginsel van het gewettigde vertrouwen en misbruik van bevoegdheid opleveren.

Doorhaling van zaak T-396/94 ⁽¹⁾

(97/C 387/48)

(Procestaal: Nederlands)

De president van de Eerste Kamer (uitgebreid) van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 3 november 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak T-396/94: Centrale Bewerkingseenheid (CBE) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 392 van 31. 12. 1994.

Doorhaling van zaak T-23/97 ⁽¹⁾

(97/C 387/49)

(Procestaal: Portugees)

De president van de Tweede Kamer (uitgebreid) van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 3 november 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak T-23/97: AEVP — Associação das Empresas de Vinho do Porto tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 131 van 26. 4. 1997.

Doorhaling van zaak T-87/97 ⁽¹⁾

(97/C 387/50)

(Procestaal: Nederlands)

De president van de Eerste Kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 3 november 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak T-87/97: G. van Dyck tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 166 van 31. 5. 1997.

Doorhaling van zaak T-134/97 ⁽¹⁾
(97/C 387/51)

(Procestaal: Engels)

De president van de Tweede Kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij

beschikking van 9 oktober 1997 de doorhaling in het register gelast van zaak T-134/97: Kesko Oy tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 199 van 28. 6. 1997.

BERICHT AAN DE LEZERS

In 1998 ondergaat het abonnement op het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen (PB) L & C enkele wijzigingen. Onderhavige aankondiging laat het de betalende abonnees toe een gegronde keuze te maken uit de nieuwe mogelijkheden.

EU-WETGEVINGSDIENST

Met ingang van januari 1998 zal de volledige tekst (inclusief tabellen en grafieken) van de nieuwe edities van het PB L & C gratis op Internet (<http://europa.eu.int>) in alle elf talen beschikbaar zijn gedurende 20 dagen.

PB L & C CD-ROM

In 1998 verschijnt er een cd-rom-versie van het PB L & C in cumulatieve kwartaalversies in één taal. De huidige abonnees van het PB L & C die een cd-rom-abonnement nemen naast een abonnement op de papieren of microficheversie of CELEX, krijgen een korting van 50 % op de cd-rom. Er zal ook een LAN-optie verkrijgbaar zijn. De cd-rom is ook los verkrijgbaar.

FORFAITABONNEMENT OP CELEX

In de lente van 1998 zal er een forfaitabonnement op CELEX verkrijgbaar zijn dat toegang voor één jaar voor een vaste prijs omvat (960 ECU), onafhankelijk van het gebruik. CELEX is de officiële juridische gegevensbank van de Europese Unie, een ongeëvenaarde bron van informatie over de EU-wetgeving sinds 1951 (<http://europa.eu.int/celex>).

STRAFFEN VOOR HET LAATTIJDIG VERLENGEN VAN ABONNEMENTEN OP PAPIEREN VERSIES

De verzending van de papieren versie van het PB L & C naar betalende abonnees die hun abonnement nog niet hebben verlengd op 31 januari 1998 wordt vanaf dan stopgezet. Dejenigen die na deze datum een abonnement op het PB L & C nemen of verlengen, kunnen ervoor opteren om:

- i) de gemiste nummers niet meer te ontvangen en enkel te betalen voor de maanden waarin wel Publicatiebladen werden ontvangen;
- ii) de cd-rom met de gemiste nummers te ontvangen en de gewone abonnementsprijs te betalen;
- iii) de papieren versie van de gemiste nummers te ontvangen en het dubbele te betalen voor elke maand waarvoor nazending nodig was.

Het is thans mogelijk om alle abonnementsversies van het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen L & C (papier, microfiche, off-line en CELEX) te kopen bij alle leden van het verkoopnetwerk van EUR-OP, behalve bij de documentafleveringsagenten. Gelieve voor nadere inlichtingen contact op te nemen met uw verkoopagent.